

אתגתא

בשבע 1004 | כ"ב בתמוז תשפ"ב, 21.07.22

מסלול ישיר

עפרה לקס מצדיעה
למכביה - אירוע הספורט
היהודי שיש בו הרבה יותר
מחלוקת מדליות

מטיילים בהודו, בפרו, בדרום אמריקה וגם בשביל ישראל,
פוגשים על הדרך יהדות באופן בלתי אמצעי ומתחברים
מחדש לשורשים דרך שליחי עמותת 'רוח אחרת'

// **דביר עמר**

חנה קטן מספרת על
המכנה המשותף שגילתה
בינה ובין הרב אורי זוהר ז"ל

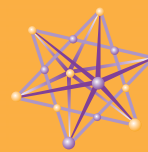

המכללה

האקדמית חמדת

חוסן, אמונה, חינוך.

קריית חינוך שדות נגב

זוכת פרס ירושלים לאקדמיה לשנת תשפ"ב-2022

50%
הנחה
בדמי ההרשמה
לנרשמים ביום הפתוח

בחופש הזה
נרשמים ללימודים
באקדמית חמדת

יום פתוח 27.7
רביעי. כ"ח בתמוז

תואר שני M.Ed.

שנה אחת בקמפוס

M.TEACH תואר שני
ותעודת הוראה

שנה אחת בקמפוס

תואר ראשון B.Ed.

יומיים בשבוע בקמפוס

הסבת אקדמאים

שנה אחת בקמפוס*

שנה ראשונה חינם לתואר ראשון B.Ed. ** | מלגה ייחודית עד 7,000 ₪ לחברי ארגון המורים, לנרשמים לתואר שני

רכבת

אפשרות לשילוב
מדרשה באקדמיה

רג"ב
תוכנית מצוינות

אחת לחודש
למידה מרחוק

החזר שכר
לימוד 7-M.Ed. **

מערך מלגות
נרחב

* בחלק מהתוכניות
** B.Ed. - בכפוף לתקנון משרד הביטחון
M.Ed. - בכפוף לתקנון משרד החינוך

כשחוסן פוגש אמונה וחינוך

www.hemdat.ac.il

למידע והרשמה חייגו אלינו *5280

אשר

נווה סוף

7 דירות אחרונות בנווה נוף.

נותרו 7 דירות אחרונות בשכונה החדשה והמבוקשת 'נווה נוף' בנווה דניאל

נווה נוף
הבית שלי בנווה דניאל

חפשו

'נווה נוף - הבית שלי בנווה דניאל'

2944*

החברה לפיתוח
גוש עציון

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

שלום, חבר

"סערת יובל דיין" היא הזדמנות לדבר לעומק על הסוגיה הזאת, שקשורה לא רק ביד המושטת של נשיא ארצות הברית

דתיים, לא בגלל שהנשיא נעלב. הוא בכלל לא הסיפור. מה שהלחיץ אותם זה שהיא ביטאה יחדות לא-מתנצלת, לא נחמדת. כל גיבורי המקלדת ואבירי העיתונות שקראו לה להקל בלחיצת יד ולהחמיר בכבוד הבריות, אין להם את היכולת הפנימית שלה - לא ללחוץ יד. הם משכו את הדיון לעולם ההלכתי, אבל הוא ממש לא שם. העמדה שלהם לא באמת מתחילה במקורות, בתשובה של ר' משה פיינשטיין או בפסק של הרב נייסים, אלא באופי נפשי ובתפיסה דתית. תראו לי בבקשה פעם אחת שהחבר'ה האלו החמירו באיזהו דבר. תזכירו פעם אחת שבה הם התעקשו על משהו, הציבו גבולות, ביטלו את עצמם למול התורה, מול הקב"ה. הכוח היחיד שהם יכולים ורוצים להפעיל, הוא מחאה והוקעה של השונים מהם, הנושאים את יהדותם בגאווה. יהדות אמיתית, כזאת שלא תמיד נחמדה. יהדות שיש לה בשרורה ואמירה מצד עצמה, ולא רק מצד נחמדותה."

6 ולסיום: יש גם כאלה שטועים, בתום לב, בעניין הזה. והסיפור המדובר של השבוע הוא הזדמנות לעשות בו סדר אחת ולתמיד, לטובת כל כך הרבה אנשים ונשים שמתמודדים איתו. ובעיקר לטובת חוזרים בתשובה, שהעניין הזה הוא בשבילם סיט מתמשך שגורם להרבה מתח וכאב מול ההורים שלהם (כלומר, החברים של ההורים שלהם). ותכל'ס, מערכת היחסים הזאת הרבה יותר רגישה מהיחסים עם נשיא ארצות הברית. אני כבר לא מדבר על כלות וחתנים חוזרים בתשובה, שהדבר שהכי מטריד אותם ערב הקמת בית נאמן בישראל הוא לחיצת היד (שכמובן הופכת לחיבוק) בחתונה. וחבל. צריך לדעת לעשות את האבחנה: יש אי-לחיצת יד שהיא חרמה או מחאה, ויש אי-לחיצת יד על רקע הלכתי. אלו שני מעשים שונים בתכלית, וההבדל ביניהם הוא כמו ההבדל בין ביידן לטרמאפ. אם תרצו, זה ההבדל שבין אי-לחיצת היד של יובל דיין לאי-לחיצה אחרת שהתרחשה לפני כמה שנים באותו מקום בדיוק על ידי דיין אחר: החייל המצטיין חננאל דיין בטקס ההוא בבית הנשיא. זוכרים? הוא לא חיך ולא קד קידה. הוא פשוט לא היה מסוגל ללחוץ את ידו של רמטכ"ל ההתנתקות דן חלוץ זמן קצר אחרי הגירוש. מצפוני לא הניח לו לעשות את זה (ואת המצפון הזה של החייל המצטיין דיין, רדפו באכזריות האלוף דאז אלעזר שטרן והעיתונאי דאז יאיר לפיד). שם באמת היה אקט של מחאה פומבית. זה כבר סיפור אחר לגמרי. אלא שבטעות אנשים מערבבים בין יובל דיין לחננאל דיין.

אני חושב שעם קצת ראש פתוח - ובעיקר לב פתוח - כל אחד יכול להבין את זה. או לפחות לא לכעוס על זה. אני כבר לא מדבר על אלה שמדברים ונלחמים כל היום על ערכי "זכות האיש על גופה", שבעצם מאפשרים לאישה לעשות הכול, כולל הכול, רק דבר אחד אסור לה באיסור חמור - לסרב ללחיצת יד של גבר.

7 חבר טוב שלי, בן למשפחת עולים חוזרים בתשובה, סיפר לי לפני שנים, כשלמדנו ביישיבה, איך בכל פעם שהיו מגיעים אליהם לביקור חגיגי ונדיד הדודים מאמריקה, בנות המשפחה היו מקבלות את פניהם בחיוך לבבי כשבידיהם מילון כבד. כן, זאת הייתה האופרציה שלהן לטיפול בתסבוכת האי-לחיצה. הן שידרו לאורחים החשובים שהן מאוד היו שמחות ללחוץ יד, אבל נו, מה לעשות, אין להן יד פנויה, המילון...

הסיפור הזה, ששמעתי לפני כשלושים שנה, צרוב בזיכרוני בשתי ורסיות. ולמה? כי משום מה, בזמן אמת, לא שאלתי את אותו חבר מהישיבה איזה מילון החזיקו אחיותיו, בנות ישראל הצדיקות. האם התכוון למילון אבן שושן או למילון שקנו מחנות הירקות והפירות? הרי בשני המקרים מדובר באובייקט גדול שמצריך אחיזה בשתי ידיים. אז מה באמת היה שם? האמת היא שקשה לי להחליט איזו מבין האופציות מצדיקה יותר.

אבל מה שלא יהיה, נדמה לי שמהשבוע, הן כבר לא יצטרכו לסחוב מלון או מילון. גם לא דלעת, ולא קונקורדנציה חדשה לתורה נביאים וכתובים. עכשיו אין מישהו שלא יודע שיש עניין כזה, של לחיצת יד. ורק בשביל זה, היה שווה שנשיא ארצות הברית יגיע לביקור בישראל. ●

משאיר את זה לרב או לרבנית שמלווים את דיין בתהליך החזרה בתשובה שלה. כל מי שקצת מכיר חוזרים בתשובה יודע עד כמה התהליך מורכב, ובעיקר כמה התהליך תהליך. אני מכיר סיפורים מכאן ועד ישיבת 'אור שמח', על הוראות מרחיקות לכת שניתנו על ידי גדולי הפוסקים לחוזרים בתשובה בתחילת או אמצע הדרך, שאת חלקם אתם מכירים כי הם מפורסמים מאוד. אבל ברור שהדבר הכי חשוב במסע הזה הוא להיאחז, למרות כל הקשיים והניסיונות, במה שקיבלת על עצמך, ולא לוותר. להציב גבולות ברורים. בעניין הזה יובל דיין הפכה השבוע למופת ודוגמה לרבים כמותו, כל אחד וההתמודדות שלו, בדרך העולה בית אל. ולא רק לחוזרים בתשובה. הרי גם לנו, שזכינו להיוולד לתוך עולם של שמירת מצוות, יש לעיתים התמודדויות מול העולם החילוני. כל אחד והשכנים שלו, כל אחד ופינת הקפה בעבודה שלו. שלא לדבר על הצבא. אפשר ללמוד הרבה מהמעמידה הבלתי מתפשרת הזאת - אשכרה בעוז ובענווה - של יובל דיין.

4 ואז אחרי הצפייה ברגע האנושי והמקסים הזה, אתה קורא את כל הפוסטים והציצים של אלה שתוקפים את דיין במילים מגעילות, שבוים לה, שלועגים לה, ובשם מה? בשם הרגישות. ועוד סומכים את כל הרוע שלהם על דברי חז"ל. איך העזת להלבין את פניו של נשיא ארצות הברית? למה לא הפלת את עצמך בשידור חי לכבשן האש של בית הנשיא? כמה צביעות. אתם מלכלכים ומטנפים ונכנסים במאזניים קמ"ש, כמנהג המקום ברשתות, ביובל דיין הרגישה, שמעולם לא הייתה, וגם לא תהיה בעזרת ה', באירוע מצמית כזה של מתקפת רשת. היא הרי לא פוליטיקאית או אשת תקשורת. שום דבר לא הכין אותה לזה. ובעונן מה אתם פוגעים בה ככה ומלבינים או אפילו משחירים את פניה? בשם כבוד הבריות שדוחה לא תעשה שבתורה. כי היא "ביישה" את הנשיא ביידן.

שמעתי באמת ממקורות בכירים בבית הלכן שביידן שבור ורצון. אין, מאז מה שיוכל עשתה לו בשידור חי, הוא מסתגר כבר שבוע בחדר הסגלגל. ולא שלא מנסים להוציא אותו מהמצב הזה. כל העוזרים והיועצים הכי בכירים דופקים לו על הדלת. יש ישיבה דחופה על הגרעין, הם אומרים, חייבים אותך, אדוני הנשיא. אבל הוא בפנים. לא פותח. אין עם מי לדבר. אפילו את הטלפון האדום הוא ניתק. האיש מרוסק. חדי האוזן שומעים אותו ממלמל בחדר הסגור משפטים לא ברורים באנגלית שבהם הביטוי הסתום "Kvod Habriyot" חוזר שוב ושוב.

5 אבל עזבו. ביידן לא באמת מעניין אותם. יש פה משהו הרבה יותר עמוק. לא בכדי, מכל אלפי התגובות, אלו שתקפו את יובל דיין בעוצמה הכי גדולה, היו אנשים שבאו מהמגזר שבו לא גדלה יובל דיין, ולא חונכה לערכיו. כך כתב על זה השבוע משה נחמני: "המגזר הזה - שאני חי בו ואוהב אותו מאוד - אלוף בלהיות נחמד, בלא לבייש אף-אחד, בלהקטין את הנוכחות הדתית שחש ושלום לא תכלוש מדי. ואתם יודעים מה? העוז הרוחני-הפנימי של יובל דיין, שכל כך הלחיץ אותם, הוא בדיקת מה שחסר לנו בפוליטיקה הישראלית: רוח, נשמה, מסורת אבות, תנ"ך, אלוקים. בקיצור: והות יהודית. אני מעריך את הכוח של יובל דיין. אני לא בטוח שהייתי מסוגל לעמוד מול נשיא ארה"ב ולהציב בפניו גבולות, על העולם היהודי שלי. נדרש לזה חוסן רוחני עצום, שאפילו אצל צדיקים גדולים קשה למצוא. זוהי יכולת נדירה ומרשימה, להגיד מול כל העולם 'הודי אני!'. הלוואי על המנהיגים שלנו שהיו מעזים כך. בחירתה של יובל דיין הכעיסה הרבה

1 על דבר אחד אני לא מסכים עם יובל דיין. בפוסט הנרגש שהיא כתבה לסיכום הסאגה היא מספרת שהתלבטה קשות לפני האירוע, כי הרי יש כאן התנגשות בין שני ערכים קדושים "שחרוטים עמוק בנפשי": מצד אחד הקפדה על הלכה וצניעות, ומצד שני הערך של "לא להלבין את פניו של האדם ברבים". ועוד היא מספרת באותו פוסט: "התייעצתי רבות איך לעשות זאת בצורה הכי מכובדת, ובבקשה תאמינו לי... אני בן אדם רגיש נורא. הבטן התהפכה לי מהפחד הזה שלא לבייש אותו, יותר מאשר מגודל המעמד... זה כל כך הבהיל אותי בנפש, שאצטרך לבייש מישהו, לא משנה כמה גדול הוא, בפניי כולם."

ובכן, הגיע הזמן להגיד את זה, הגיע הזמן להפנים את זה: אין שום דבר מעליב או מבייש בלא ללחוץ יד של אדם על רקע הלכתי. או לפחות: לא אמור להיות שום דבר מעליב באקט הזה. אין פה שום התנגשות דרמטית בין ערכים - מצד אחד דיני הצניעות, מצד שני כבוד הבריות שדוחה לא תעשה שבתורה. לא. יש כאן בסך הכול התנגשות של נימוסים, של תרבויות. מצד אחד מישהו שנוהג ללחוץ יד, מצד שני מישהו שמקפיד לא לעשות את זה, מסיבה עקרונית. והוא לא לוחץ יד לכולם (או לחצי מהאנושות). זה לא רק לאדם שמולו הוא עומד. אין לו שום דבר אישי נגדו חלילה. וזה כל הסיפור. אלו הפרופורציות.

2 ולא, אני לא מתעלם ולא אדיש לסיטואציה של יד שנשארת תלויה באוויר. זה לא נעים. אין ספק. גם היד שלי נשארה תלויה באוויר לא אחת לאחרונה. זה קרה כששלחתי יד ללחיצה והתברר שהאדם שמולי מחמיר (אפילו יותר ממני) בהלכות קורונה וגם בימים אלה הוא עדיין לא לוחץ ידיים. כן, יש אנשים כאלה. העדר כבר התחסן, אבל הם עדיין בימים שלפני שנתיים. בעיניי זה קצת מוגזם, אבל זכותם. לכו תדעו, אולי הם גם מחטאים בלילות באלכוה'ל את השקיות שהשליח מביא להם מהסופר. הפעם האחרונה שנתקלתי באדם כזה הייתה לפני כשבועיים, באזכרה של יוני נתניהו הי"ד. מתברר שבנימין נתניהו, הוא אחד המחמירים ביותר גדולים בהלכות קורונה. ראיתי שם באזכרה שהוא נמנע לגמרי מלחיצות יד, במקרה הטוב הוא שולח אגרוף בחזרה. נו, אז מה? זה פוגע? זה מעליב? זה מלבין פנים? זה רק אומר שהוא זהיר, משום מה, עם הקורונה יותר מהאדם הסביר שמנסה ללחוץ את ידו.

ובדיקו אותו דבר (אמור להיות) בסיפור של לחיצת יד בין גברים לנשים. כאמור, זה לא משהו אישי נגד מי שעומד מולך, חלילה. זה עניין דתי. או במילים פשוטות: זה לא בין אדם לחברו, זה בין אדם למקום. כמובן שצריך לדעת איך לעשות את זה. הרי סיכמנו: יש כאן התנגשות מביכה בין נימוסים שצריך לפתור. אז קודם כול משתדלים מאוד לא להגיע לסיטואציה הזאת של יד מושטת באוויר. שולחים קדימה גבר/אישה שיעמדו בחזית וילחצו במקומך את היד של הגבר/אישה. ואם זה לא עובד, אז מנסים להסביר יפה בחצי משפט, אומרים איזו בדיחה מפוגגת-מבוכה. זאת ועוד: במקום הלחיצה אפשר להביע אמפתיה, ואפילו לבביות, בחיוך, במאור פנים או בקידה עמוקה. בקיצור, כל מה שיוכל דיין עשתה בחן רב במפגש עם נשיא ארצות הברית. ואני באמת אומר את זה במבט מנוסה של מי שעוסק רבות בנושא, שהיה בסיטואציה המביכה הזאת אינספור פעמים, שלא החזיר לחיצת יד לשועות עולם. ובעיקר כמי שהיה שם בתפקיד "הלוחץ החלופי" של היד המושטת לאשתו.

3 אם אתם רוצים להבין עד כמה הסיטואציה לא הייתה מעליבה ופוגענית ורק הפכו אותה לכזאת בדיעבד, הביטו במארח הנינוח, הנשיא הרצוג. אין בפנים שלו כעס או תדהמה או הבעה של "נו באמת, למה את עושה לנו עכשיו תקרית כזאת באירוע הכי חשוב בקדנציה". להפך, הרצוג חיך בהבנה של מי שמכיר היטב את הניואנסים של העולם הדתי. וגם את העולם המורכב של החוזרים בתשובה. או חצי חוזרים בתשובה.

וכן, אי אפשר שלא להתייחס לעניין הזה. מה חמור יותר הלכתית: לשיר בדואט עם גבר בפני גברים, או להשיב ללחיצת יד של קשיש בן 79 וחצי? נדמה לי שאני יודע את התשובה ההלכתית היבשה, אבל אני

מוזמנים לגלות את הצפון כפי שלא הכרתם!

מדרשת הגולן מזמינה את בני ה-50+ לגלות את הגולן בסדרת סיורים בהם נטייל, נחוה, נצפה, נכיר ונטעם מפלאי הגולן

4-6.9.22 ח'י אלול רמזי אלול

19-20.10 כ"ד-כ"ה תשרי אחרי החגים יתחדש הכל

1-2.11.22 ז'ח' חשון לבחור נכון

27-29.11.22 ג'ה' כסלו מסע הר לעמק 1

26-27.12.22 ב'ג' טבת מסע הר לעמק 2

22-24.1.23 כ"ט טבת ב' שבט חורף, זרימות ומפלים

6-8.2.23 ט"ו בשבט, ט"ו-י"ז שבט טובה הארץ

12-14.3.23 י"ט-כ"א אדר פריחה ולבלוב

23-24.4.23 ב'ג' אייר "בעז רוחם" - במשעולי זיכרון הגבורה בגולן

8-10.5.23 י"ז-י"ט אייר (ל"ג בעומר) "אל המעיין" - סיור מיוחד בעמק המעינות

4-6.6.23 ט"ו-י"ז סיון "הדובדבן שבגולן"

- נסיעה ברכבים פרטיים -

(כולל א. ערב, א. בוקר,

צהריים נארזת והדרכה צמודה)

580 ₪ לאדם בחדר זוגי דו-יומי

895 ₪ לאדם בחדר זוגי תלת-יומי

הכא כאלו!
לינה וכלכלה
בבית הארחה
מדרשת הגולן,
מדריך בכיר.

זה הסיור השני שלכם?
מגיע לכם 5% הנחה
סיור שלישי?
מגיע לכם 10% הנחה

לפרטים והזמנות:

04-6678888 ☎ 050-8910891 בהודעת וואטסאפ בלבד

www.mhg.rgl.org.il באתר | mhg@mhg.org.il ✉

"גם אתה לא אמור להיות פה?" היא שאלה את תיק הגב.
 "איזה, אני אמור להיות עכשיו בחודש השני שלי בתאילנד עם
 עומרי... אבל הוא כבר התייאש ממני, אני מניח. מצא לו איזו מזוודה
 תאילנדית והמשיך הלאה. לא שאני מאשים אותו, הוא לא יכול
 להפסיק את הטיול בגללי. רק חבל שהשאיר אצלי את המשאף".

המזווה של גולדבלום והתיק של עמינדב הביטו זו בזו עם דמעות בעיניים ועם אותה מחשבה בדיוק.

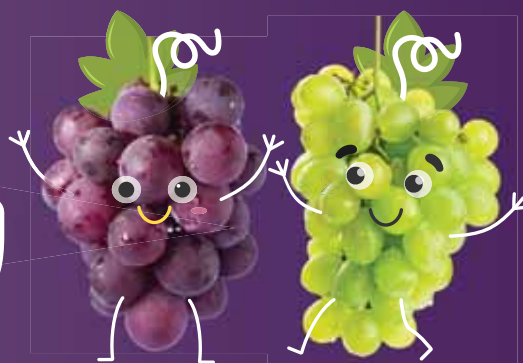
לראשונה זה חודש, חשו שתי הכבודות הקלה. אין על הארץ. ●

שבועיים חלפו עד שהתרחש הנס. הדלת נפתחה, והמזוודות הישראליות בקושי הספיקו להרגיל את עיניהן לאור ומיד מצאו את עצמן מועמסות לעגלת משא גדולה. המזוודות האירופיות היו בהלם. לזה הן לא ציפו. רק מזוודה סינגפורית אחת הביטה בהערצה. היא ידעה שהישראלים לא ינטשו את המזוודות שלהם

יום רביעי י"ג אב, 10.8
בנייני האומה, ירושלים
מ-10:00 ועד חצות

את לאהוב

בקיץ הזה אין אחד שנושאר לבד!
כנס ט"ו באב מבית פרויקט 252

איזה יום זה הולך להיות!

פנינה רייפמן מפגש מעגל היכרות-פרק ב'	אוריאל ויינברג 4 חסמים לחתונה שאפשר לפתור באמצעות תת-המודע	מרים פישביין סוד החוסן הנפשי: איך לשמור על הראש מעל פני המים בתקופת החיפוש?	מיכל וולשטיין סדנה זימון החצי השני לחיי	הרב חגי לונדין מיסטיקה וזוגיות	שלמה שיבר האם אני בכיוון? כיצד אוכל לזהות מהו הקשר המיטבי עבורי?	חיים פלק איך להתנהל נכון מול שדכנים	10:00-11:00
פנינה רייפמן מפגש מעגל היכרות-גילאי 40 ומעלה	מיכל וולשטיין בניית קשר באמצעות הבעת חולשה	משה שרון "התקשורת אשמה בהכל" המילים שתגידו בדייטים והקשר - יכולים להוביל לחתונה או להרוס את הכל	גבי דניאל פאנל איך מכירים היום? רחלי הומינר, שגרירים בלב, מתחברים, יעל רשף	אהובה צוקרמן פרדיגמות: על תבניות החשיבה והשפעתן על היכולת להתחנן	שלמה פולמן לבחור נכון-6 השאלות הקריטיות לבחירה נכונה	גל כהן לאמן את השרירים החברתיים בדרך לחתונה	11:30-12:30
פנינה רייפמן מפגש מעגל היכרות-גילאי 34-40	משה שרון סדנה "התקשורת אשמה בהכל" המילים שתגידו בדייטים והקשר - יכולים להוביל לחתונה או להרוס את הכל	אהובה צוקרמן הקשר בין מערכת היחסים עם ההורים לקשר הזוגי שלי	שירת מלאך פאנל תובנות מחתונה מאוחרת- טל אוחנה ואביגיל בס חרובי	הרב יוני לביא שו"ת דייטים-חמש הדילמות הנפוצות ביותר בפגישות	יהונתן קליין איך לא לפספס את בן הזוג שלי?	רחלי הומינר "היו מלחמות שנצחנו, כמה רחוק שהגענו..." מחשבות ותובנות על הקשיים במסע החיפוש לאהבה	13:00-14:00
הפסקת צהריים							14:00-14:45
פנינה רייפמן מפגש מעגל היכרות-גילאי 27-33	שירת מלאך המראה קובע? על תמונות, מראה חיצוני, פנטזיות ומציאות בדייטים	רחלי הומינר "יש בי אהבה והיא תנצח" תובנות וכלים איך אפשר להתקדם במציאת בן זוג	הרב שמואל מינקוב 5 הכללים בהצבת מטרה בזוגיות לפי ה-NLP	מרים קליין 3 הסודות הזוגיים שהופכים את המסע ממפרך לכיף	חיה ממן המפתחות ליצירת אינטימיות והתקדמות בקשרים	פנינה פרייליך "בנייה כלה"-הסודות להחלטות ברוע ובטחון, שיביאו אותך לאירוסין	14:45-15:30
פנינה רייפמן מפגש מעגל היכרות-גילאי 20-27	ד"ר ציפי ריין 3 כלים יחודיים למעבר מדייט בודד לקשר משמעותי	קרתא השקעות לעשות קופה עד החופה	אסי צובל סדנה סטורי-טלינג: איך להציג את עצמך בצורה מהפנטית?	הרב יהושע וידר חיפוש הזוגיות כבניין אמוני- איך הקשר עם הבורא צומח גם מתוך תהליך שיש בו הרבה תסכול?	ד"ר חנה קטן שימור פוריות: מורה נבוכים	הרב מנחם בורשטיין רווקות מבוגרת: איך יוצאים ממעגל הקסמים הזה?	16:00-17:00
							17:30-18:30
							19:00-21:00

הרבנית ימימה מזרחי וההצגה 'ניסים ונישואין'

אפליקציה מיוחדת לאירוע
ליצירת קשר עם כל משתתף או משתתפת

חפשו בגוגל:
עת לאהוב 2

ערוץ 7

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

מי הו ימני

שוב הימין יורה לעצמו ברגל בתוך הנגמ"ש וכל אחד מאשים את רעהו שהוא לא ימני באמת. בואו נראה מי צודק

ימני הוא מי שכאשר הווייז אומר לו לפנות שמאלה הוא מסנן בשקט שמי שהולך שמאלה לא מגיע לשום מקום. ימני הוא מי שכאשר הווייז אומר לו לפנות ימינה הוא ממשיך ישר, כי מאז התרגיל של בנט הוא כבר לא מסוגל לשמוע את המילה הזאת. ימני הוא מי שמאמין בקיבוץ גלויות ויחד שבטי ישראל, אבל בסתר ליבו יודע שהעדה שלו היא הכי נאמנה ומוצלחת. ימני הוא מי שחושב שהדבר הכי חשוב עכשיו הוא ההתיישבות ביהודה ושומרון. ימני הוא מי שחושב שהתיישבות זה סבבה אבל קודם כול חייבים להילחם בדיקטטורה השיפוטית. ימני הוא מי שחושב שקודם כול חייבים לפרק את ועדי העובדים וגלי צה"ל, ואז להפריט את כל השאר.

אף פעם לא מראש הערמה

ימני הוא מי שתמך בהתנתקות אבל הבין באיחור שזו הייתה טעות מרה. ימני הוא מי שתמך בבנט אבל הבין אחר כך בדיוק אותו דבר. ימני הוא מי שכואב לו שלמתנחלים לא אכפת שהממשלה מייבשת את הפריפריה. ימני הוא מי שחושש שהליכודניקים לא יהיו בעדו כשיבואו לפנות אותו מהבית. ימני הוא מי שמזדהה עם התיאוריה של אבישי בן חיים שההגמוניה המדכאת שמאלנית. ימני הוא מי שהתיאוריה של אבישי בן חיים עושה לו חררה, כי מדכאים ומדוכאים זו המצאה של שמאלנים מרקסיסטים. ימני הוא מי שרוצה לדפוק את הראש בקיר בכל פעם שזוהבה גלאון מדברת. ימני הוא מי שמתעורר בלילה שטוף זיעה כי יאיר לפיד ראש הממשלה. ימני הוא מי שנקרע בין ההכרח להילחם על הערכים הלאומיים והיהודיים ובין הצורך לשמור על שלום בית. ימני הוא מי שבכל מצב, לא משנה איזה, תמיד יהיה בצד של ישראל. ימני הוא מי שאומר "מה זה משנה ימין או שמאל, בסוף כולנו יהודים".

ימני הוא מי שהשלט של הטלוויזיה שלו מזופפ עצמאית לערוץ 14. ימני הוא מי שבכל יום חמישי מושיט אוטומטית את היד לקחת 'בשבע', אבל רק מהאמצע, אף פעם לא מראש הערמה. ימני הוא מי שהיה על אלטלנה. ימני הוא מי שרקד בסבסטיה. ימני הוא מי שהפגין נגד אוסלו. ימני הוא מי שהאשימו אותו ברצח רבין. ימני הוא מי שמתעצבן על דנה וייס. ימני הוא מי שמנשק את המזוזה כשהוא נכנס לחדר. ימני הוא מי שהמזוזה מנשקת אותו כשהוא יוצא. ימני הוא מי שמתרגש מתמונות של קבר רחל ומערת המכפלה. ימני הוא מי שכותב ביד ימין. ימני הוא מי שקם בבוקר על צד שמאל. ימני הוא מי שבטוח שהוא, ורק הוא, הימין האמיתי, וכל השאר הרבה פחות. ימני הוא מי שלא יודע לשלוט.

אם אתם מוצאים את עצמכם באחד או יותר מהקריטריונים הנ"ל - ברכוטיי, אתם ימניים. אלא אם מישוהו בנגמ"ש יגיד שאתם לא, ואז אתם הופכים בבת אחת לשמאלנים משוקצים שלא ראויים להיכלל במחנה הימין המאוחד והטהור לנצח. וככה הפלגים השונים ימשיכו לריב זה עם זה, ויירו זה על זה בתוך הנגמ"ש, וינציחו את שלטון השמאל ויעמדו לגורלם. לקץ הימין. ●

אם נפוצץ את הנגמ"ש שלנו על יושביו, בטוח ננצח בבחירות. אילוסטרציה

תומכי נתניהו תוקפים את בני הכיפות הסרוגות (כי חלקם תמכו בבנט) שתוקפים את הליכודניקים (כי חלקם תמכו בהתנתקות) שתוקפים את המתנחלים שתוקפים את החרדים שתוקפים את תומכי בן גביר שתוקפים את הליברלים שתוקפים את החרד"לים שתוקפים את מי שעולים להר הבית, וכל אחד מכריז בריש גלי שההוא לא מספיק ימני

מערכת הבחירות הנוכחית תופסת את הימין הישראלי במצב אידיאלי: אחרי שנה שבה ראינו מה קורה כשהשמאל מתאחד והימין עסוק במשחקי כוח, כל מה שצריך לעשות זה לאחד כוחות, לצופף שורות וללכת יחד כל הדרך עד לניצחון. ואכן, בשבועות האחרונים הימין מוכיח שהוא באמת למד את שגיאות העבר, ועושה הכול כדי לחזור עליהן עוד פעם.

על מנת לעשות את הבלתי ייאמן ולהקים ממשלת ימין יציבה צריך שהמוני מצביעים נלהבים ינהרו לקלפיות, ואת זה לא משיגים על ידי ירי דו־צדדי בתוך הנגמ"ש. וכאן מתחילה הבעיה. כי מי שטבע את הביטוי "ירי בתוך הנגמ"ש" היה בנט, שבבחירות האחרונות באמת לא ירה בתוך הנגמ"ש אלא הדהיר אותו לזרועות האויב (מטאפורית, כן? השמאל הוא לא אויב, הוא יריב. סוג של אופנהיימר כזה), הפגיו אותו בארטיילריה והציע אותו כחלקי חילוף למנסור עבאס. מכאן נובעת המסקנה הלוגית שצריך לעשות הפוך מבנט, כלומר כן לירות בתוך הנגמ"ש, וגם לתקוע סכין זה בגבו של זה ולפוצץ את הנגמ"ש על יושביו בהקדם האפשרי, ככה בטוח ננצח בבחירות.

אז הנה תומכי נתניהו תוקפים את בני הכיפות הסרוגות (כי חלקם תמכו בבנט) שתוקפים את הליכודניקים (כי חלקם תמכו בהתנתקות) שתוקפים את המתנחלים שתוקפים את החרדים שתוקפים את תומכי בן גביר שתוקפים את הליברלים שתוקפים את החרד"לים שתוקפים את מי שעולים להר הבית שתוקפים את מי ששאר בבית בלי הר, וכל אחד מסתכל בציציותיו של האחר ומכריז בריש גלי שההוא לא מספיק ימני ושצריך להשליך אותו מהנגמ"ש לאלתר בבחינת והיה נגמ"שך קדוש. אלה חושדים באלה שאחרי הבחירות הם יקימו ממשלה עם גנץ והחרדים ויורקו אותם לאופוזיציה, ואלה חושדים באלה שאחרי הבחירות הם יקימו ממשלה עם גנץ והחרדים ויורקו אותם לאופוזיציה. אלה אומרים שנתניהו לא מספיק ימני כי הוא פינה את חברון ולא פינה את חאן אלי-אחמר, ואלה אומרים שהסרוגים לא מספיק ימניים כי הם תמכו בבנט שפינה את נתניהו ולא פינה את חאן אלי-אחמר. אלה מנהלים מלחמת חורמה נגד אלה ואלה מנהלים מלחמת חורמה נגד אלה, ותוהו ובוהו וחושך על פני תהום ואיש אוזו בגרונו של אחיו והמוני מצביעים פוטנציאליים תופסים את הראש ביאוש, ואין אומרים - שיהיה לכולנו בהצלחה גם בבחירות האלה.

בנט הנוכל וביבי מלך ישראל

בקיצור, נראה שבנט די הצליח במשימה שלקח על עצמו - לפרק את נגמ"ש הימין ולהפוך אותו לגרזנתה מקרטעת שאוכלת ת'ראש, של עצמה ושל כולנו. בינתיים, כדי לסייע לצדיקים הטהרנים משני הצדדים להתעשת על החיים שלהם ולנצור אש, בואו ננסה להגדיר פעם אחת ולתמיד מיהו באמת ימני.

ובכן:

ימני הוא מי שמאמין שארץ ישראל שייכת לעם ישראל ובהחלט הייתה יכולה להישאר כך, אלמלא הימני השני היה מחרב אותה במדיניות הבלתי אחראית שלו.

ימני הוא מי שדוגל בשוק חופשי, בנטרול רגשי ובמאבק תוך־גושי. ימני הוא מי שדורש הפרדת רשויות, בעיקר בין הרשות השופטת למשפחת נתניהו.

ימני הוא מי שחושד בכל אחד אחר שהוא לא ימני כמוהו. ימני הוא מי שאומר שאף אחד לא ילמד אותו מה זה להיות ימני. ימני הוא מי שנכנס במאמתיים קמ"ש בכל מי שפעם היה שמאלני ועכשיו מעז להעביר עליו ביקורת.

ימני הוא מי שאומר שלוש פעמים ביום בנט הנוכל וביבי מלך ישראל.

ימני הוא מי שאומר שאילו נתניהו היה הולך הייתה קמה פה ממשלת ימין תוך דקה.

ימני הוא מי שידע שזה פשוט לא נכון.

מופעה שמה על הפזמונים

גני ירושלים
מלון וספא

שלומי בן דוד
אומן האלזאיות

רולי דיקמן

קובי ברומר

ניר חיימוביץ
אומן חושים

תוכניה עשירה ומגוונת לכל המשפחה

ארוחות
מגוונות

מתנכחים
מגוונים

ג'ונגל
חיות

קרקס
אפריקאי

2 ברכות שחיה
בהפרדה מלאה

בתאריכים: 8.8-27.8.2022 // י"א אב-ל' אב

שריינו עכשיו: 02-6558888

נותנו מקומות
אחרונים!

כשרות
גלאט מהדרין

זה לא רק ספורט

המכביה שנפתחה בשבוע שעבר היא מסע 'תגלית' על סטראידיים, שיוצר דבק בין יהודי העולם לישראל. חלומי של הוגה המכביה, יוסף יקותיאל, התגשם עד לפרט האחרון

איור: שאול גרד

הייתם פעם במשחק גמר אליפות בכדורגל? אני כן. זה היה אומנם לפני שנים, אבל הקיץ היה אותו קיץ והחום אותו חום. ישבנו על כיסאות פלסטיק צבעוניים קטנים באצטדיון של הרצליה וצפינו במשחק מקרוב. איזו חגיגה. מוזיקת סמבה ברזילאית, גולן ששובר את שינוי פפורטוגזית כדי למכור גלידה לקהל, פיצוחים כיד המלך וכדורגל יפהפה. תשעים הדקות עברו מהר מתמיד. שום דבר לא ישווה לחווית צפייה קרוב לדשא, בלי תיווך של השדרנים, בלי פרשנות מבחוץ. הופעה חיה.

מי היו הקבוצות היריבות? ישראל וברזיל. נשמע לא כל כך הגיוני שהשתיים תגענה להתחרות זו מול זו בגמר כלשהו, נכון? אז אדייק. המעמד היה גמר טורניר הכדורגל של המכביה. כן, נכון, זה לא בדיוק גמר המונדיאל, אבל האווירה הייתה מיוחדת והאירוע נצרב בתודעה. מאז שחזרתי את המעמד עם ילדי, ולקחתי אותם לצפות בגמר התעמלות מכשירים של המכביה (אולם ממוזג וענף שאני בכל זאת יותר אוהבת מכדורגל, למרות הסנטימנטים הרציניים). זכינו אז לצפות באלכס שטילוב כשהוא עדיין היה הבטחה וטרם זכה לקיים. זה היה נפלא. חוץ מהריגוש שבצפייה בתחרות עולמית, התלהבנו מהעובדה המעט מוזרה שאומנם אנחנו שומעים סביבנו בליל של שפות, אבל כולם - כל מי שמתחרה על המתח או על סוס הסמוכות, וכל מי שנמצא בקהל - יהודים.

זרעים ראשונים לכוח העברי

המכביה ה-21 נפתחה בשבוע שעבר ונבלעה בסיקור הביקור של ג'ו ביין. חבל. בטקס הפתיחה שהתקיים בירושלים נכחו שלושים אלף צופים, ואפילו הקימו לתחייה את השיר 'לא תנצחו אותי' של יהורם גאון. בתחרויות משתתפים עשרת אלפים איש משישים מדינות. לא ידעתי שיש יהודים בכל כך הרבה מקומות על פני הגלובוס שלנו. הדיווחים שבכל זאת הבליחו בתקשורת, סיפרו על חגיגה יהודית עולמית. הצבע חזר ולו לרגע ללחיי העם היהודי, או לפחות לשיח עליו בתקשורת. כן, יש עם יהודי ומותר שיהיו לו אירועים פנימיים משלו. המדינה משקיעה עשרות מיליוני שקלים באירוח של בני עמה לחגיגה אמיתית של ספורט, של תיירות ושל יחד. המכביה של היום היא כמו סיור של 'תגלית' על סטראידיים: למשפחות שלמות ולא רק לבני נוער, למדינות שהקשר שלהן לישראל קלוש יותר ממדינות צפון אמריקה, ובהיקף מטורף: חצי שנת 'תגלית' בתוך עשרה ימים. כשחפרתי קצת בגלגוליו של אירוע המכביה, גיליתי סיפור שיש בו אהבת עם ישראל, ציונות ועקשנות גדולה. שמו של הוגה המכביה היה יוסף יקותיאל. יוסף בעל החלומות. הוא נולד בשנת 1897 ברוסיה. בגיל 12 עלה לארץ עם הוריו, ושנתיים אחר כך כבר הצטרף למכבי. בימים ההם, כך סיפר יקותיאל בריאיון שערך עימו דב גולדשטיין במעריב בשנת 1973, מכבי לא עסקה רק בספורט, אלא "הייתה חממה לחינוך לאומי ולהגנה. שם נזרעו זרעים ראשונים של הכוח העברי". יקותיאל היה חבר בתא ההגנה הראשון ביפו, שם עסק עם חבריו "בנאמנות בהפצת השפה העברית, בהטפה לעבודה עברית, במלחמה נגד המיסיון שניסה לנצל את המצב הכלכלי הקשה לעשיית נפשות. היינו מתארגנים להגנה על בנות התנועה שה'שקוצים' הערבים היו מתנכלים להן על שפת הים. כן, היו התנכלויות רציניות אז".

רעיון המכביה, שנקראה בתחילה 'מכביאדה', לא נולד ביום אחד. עוד לפני מלחמת העולם התגלגלה לידי יקותיאל חוברת ובה נתונים על האולימפיאדה שהתקיימה מעט קודם בשוודיה. הוא גילה שבין הספורטאים שהשתתפו היו הרבה יהודים שייצגו את מדינות האם שלהם. כחובב ספורט מושבע, יקותיאל רצה שגם

יהודי ישראל ישתתפו בתחרויות העולמיות וייצגו את ארץ ישראל תחת דגל משלהם. כשנדמו תותחי מלחמת העולם הראשונה הוא כתב לוועד האולימפי וביקש שיאפשרו ליהודי ישראל לקחת חלק באולימפיאדה. יקותיאל נענה בשלילה. "אתם לא ישות מדינית ולא מדינה", השיבו לו. במקום להתייאש הוא הנביט חלום חדש: תחרות לספורטאים יהודים מכל העולם - בארץ ישראל. אם אי אפשר לשלוח משלחת לאולימפיאדה, נקיים אולימפיאדה משלנו. "זה באמת היה חלום", סיפר בריאיון ההוא, "לא האמינו בזה. אמרו עליי שאני חולם בהקיץ. פחות עדינים לא חסו עליי - אמרו שאני מטורף והוזה היותי ושצריך להפסיק את השיגעון שלי". וכאן באמת כדאי להיזכר איך נראתה ארץ ישראל של לפני מאה שנה. מעט כבישים, מעט יהודים, הרבה ערבים, עוני ומחלות, ומצב ביטחוני רעוע. בדרכו של יקותיאל עמדו אז גם פרעות תרפ"א ופרעות תרפ"ט, אגודות ספורט שלא שיתפו פעולה, מחסור בכסף ובמתקני ספורט ראויים ובעצם מה לא.

בית הרושת לדבק יהודי

למרות הכול החלום לא עזב אותו. הוא סימן את 1932 כשנת המכביאדה הראשונה. ולמה? אז ימלאו 1,800 שנה למרד בר כוכבא. הוא חלם להקים בביתר העתק של קשת טיטוס מרומא, שבה תתנוסס הכתובת 'יהודה המנצחת' במקום 'הודה המנוצחת'. בשנת תרפ"ט הצליח סוף סוף לשכנע את תנועת מכבי העולמית בנחיצות ובהיתכנות הרעיון שלו. "נוסף למבחן הספורטיבי יבוא גם המבחן הלאומי", נאם אז מול אנשי האגודה. "מאות ואלפי הצעירים העברים שיבואו לארץ ישראל לקחת חלק במכביאדה ישאפו את אוויר המולדת האהובה, ישמעו עברית חיה ורוננת, ישובו לבתיהם מלאי עוז ומרץ להמשיך בגולה את עבודת עמם, עד בוא זמנם לעלות ארצה. ולא רק בגופניות נטפל בכינוסנו זה, גם הרוחניות צריכה לתפוס בו מקום נכבד. במכביאדה יש לערוך תחרויות באומנות ובספרות ולארגן תערוכות בכל ענפי היצירה של העם היהודי".

אחרי שהשיג את ההסכמה, החל לעבוד ללא הפסקה. הוא שלח מכתבים, כתב מאמרים וקיים פגישות. בעידן נטול מחשבים, אינטרנט ווואט, זה לא הספיק. היה דרוש מפגש פנים אל פנים. אז הוא החליט להוציא מסע אופנועים עולמי. לא מלכת המדבר או גרנד פרי, אלא מסע שכנועים שעבר בחברון ובבאר שבע, חצה את סיני, עבר בקהיר ובאלכסנדריה ומשם באווייה לאירופה. הם היו ביוון, בולגריה, גרמניה, אנגליה ועוד. 9,375 קילומטר, תשע מדינות, עשרות ערים, תחרויות וסיקור בעיתונים. כשחזר לארץ ידע שהצליח להצית אש בלבבות היהודים, ואם כך - השער למכביאדה נפתח.

בשנת 1932 חלום יוסף התגשם. במכביה הראשונה השתתפו חמשת אלפים ספורטאים, אלפיים מחו"ל ושלושת אלפים מהארץ. האורחים מצאו דלתות פתוחות, ארוחות ומיטות חמות בבתיהם של תושבי תל אביב. המכביה הבאה התקיימה שלוש שנים אחרי כן והייתה קרש הצלה: מאות עולים שהגיעו לישראל מרחבי אירופה במסווה של ספורטאים נשארו כאן ולא שבו לבתיהם שהפכו לגיא הריגה. למכביה השלישית תרמו יקותיאל ואשתו יהודית דגל מיוחד. כך הנציחו את בנם אמנון, שנהרג שלושה שבועות לפני קום המדינה בקרב הגבורה בנבי יושע.

יקותיאל פעל בחייו עוד הרבה למען הספורט בישראל וזכה בפרסים רבים. שמו אולי קצת נשכח מלב, אבל חלום המכביה ממשיך להתגשם בכל פעם מחדש. ולמרות שזאת בסך הכול תחרות ספורט, היא עדיין מהווה אי של אהבת הארץ, עידוד עלייה וגם בית חרושת לייצור הדבק היהודי - חומר שקצת חסר לנו כאן לאחרונה. ●

קייץ לוהט בעל המשקל!

שלישי

פעמיים כי זול

גלגל המזל
ברשת על המשקל
כל סיבוב זוכה!

כל יום שלישי קונים וזוכים!*

הנחות חסרות תקדים ואלפי פרסים בשווי עשרות אלפי שקלים מחכים לכם,
כל יום שלישי בחודשי יולי ואוגוסט, בחנויות ובאתר!

3 זוכים
מאושרים

זוה לא הכל!

היכוננו להגרלה
הגדולה על
סט סירים
סדרת פרימיום
מבית סולתם

אינדוקציה מלאה, 6 חלקים
בשווי 3,499 ש'!

ההגרלה תתקיים בתחילת חודש ספטמבר

על המשקל
מוסיפים טעם לחיים

• המבצעים לחברי מועדון ולמצטרפים חדשים בלבד • בקנייה מעל 150 ש' בחנויות / 250 ש' במשלוחים,
לא כולל מבצעי "שלישי פעמיים כי זול", יהיה זכאי כל לקוח לסובב את גלגל המזל - כל סיבוב זוכה!
• כפוף לתקנון ועד גמר המלאי • אין פיצול עסקאות • התמונות להמחשה בלבד • ט.לח

קרני שומרון • שער בנימין

1-599-50-15-15 • alhamishkal.co.il

התורה אשליכים את

תל אביבים שבאים לעשות שבתות בחוות גלעד, מטיילים שפתחו את הלב מול השליחים הברסלבים
בהרי הודו, ערבי שיח עמוקים עם מאות שביליסטים בשביל ישראל וחיבוק חם לפליטי אוקראינה:
עמותת 'רוח אחרת' מצליחה לנפץ את הסטיגמות הטעונות בשיח הישראלי וליצור חיבורים בטעם
מרענן בין יהודים ליהדות

// דביר עמר

מפגש ישיר לנשמה

מטרת השליחות הייתה להתחבר לישראלים דווקא דרך המקום הכי רחוק. "טסנו להודו בשביל ארץ
ישראל. היה לנו רצון פנימי לחבר בין העולמות, בין תל אביב לחוות גלעד, ולהתקרב לאחים שלנו,
שרחוקים מאיתנו מרחק תודעתי יותר מאשר פיזי. פשוט הבנו באיזשהו שלב שהאוצר מתחת לגשר,
ואם אנחנו רוצים באמת להתקרב לאחים שלנו בארץ, צריכים לעשות סיבוב גדול. בהודו יש מפגש ישיר
לנשמה, אתה קודם כול רואה את הבן אדם, עכשיו נלמד איך להסתדר כי הנשמות שלנו יתחברו. היה
פשוט מטורף".

לאחר מסע ברכס ההימלאיה שכלל חציית נהר ועלייה רגלית לקלגה, כפר בעמק פרוואטי שאי אפשר
להגיע אליו עם כלי תחבורה, תוך שהם נעזרים בסבלים, התמקמו תמר ויהודה במקום. "לאורך כל הדרך
שמרנו על ספר התורה שהבאנו. עלינו לקלגה וראינו שבבית אין כלום, אין גז ויש הפסקות חשמל, איך
נעשה שבת? פתאום ראו אותנו חבר'ה: 'שמענו שעומד לקום בית יהודי, אנחנו מחכים לכם כבר שבוע'.
אלתרנו מן הגורן ומן היקב ובאותה שבת ישבנו שישים אנשים, היה מרגש ברמות. אחד הסיפורים
המתוקים היה של איתמר, יהודי שטייל כבר שנה וחצי, ובחודש האחרון לטיול שלו בא להיות איתנו.
'באתי למצוא את החלק היהודי', הוא אמר. שבועיים לפני שנסע סיפר שהשבת יש לו יום הולדת. <
מיד הבאתי חבילה של סוכריות שהייתה מוכנה לי בתיק ויהודה שאל אותו: 'עשית בר מצווה?' הוא

בשנת תשע"ה, שנת השמיטה הקודמת, טסו יהודה ותמר כהן מחוות גלעד לשליחות
בת חצי שנה בבית היהודי של עמותת 'רוח אחרת' בקלגה, כשבנם הגדול בן שש והקטן
בן שנה וחצי. השליחות הזו לא הייתה רעיון שלהם אלא של הסובבים אותם, שכל
הזמן שלחו להם רמזים בעניין. "לפני שטסנו היינו עושים אוהל יהודי בכינרת לחבר'ה
תיכונים שמתגוררים בחופים. שם הכרנו זוג חברים שחזרו בדיוק משליחות בבית היהודי
בקלגה והם אמרו לנו: 'אתם חייבים ללכת לשליחות בקלגה!' הם זרעו בנו את הזרע של הרעיון",
מספרת תמר. "בהתחלה אמרנו לעצמנו שאנחנו צעירים מדי, אבל במשך השנים כל כמה זמן היה
עוד איתות ללכת לבית היהודי בקלגה, באופן באמת על-טבעי".

תמר מדגימה: "פגשנו זוג חברים שלנו בחופשה באילת והם אמרו לנו שהם בדיוק חזרו מטיול
בחו"ל ושנחנו חייבים ללכת לבית היהודי בקלגה. אחר כך חשבנו שאנחנו יורדים מהרעיון, פספסנו
את החלום, כי עם שלושה ילדים זה נורא יקר ומורכב. ואז באו לברית של מלאכי, הילד השלישי
שלנו, חברים שטיילו במשך שנה בכל העולם ואמרו לנו: תקשיבו, יש מקום שאתם חייבים להגיע
אליו, הבית היהודי בקלגה. אמרנו לעצמנו שאי אפשר להתעלם מהרמזים. יצרנו קשר עם הרב
רפאל כץ, יושב ראש העמותה, עברנו את ראיונות ההתאמה לשליחות, ומאחרי פסח ועד החגים
היינו באחד הבתים של 'רוח אחרת'".

"כשליח אתה לא צריך להיות מיוחד, צריך רק להביא את הלב והאותנטיות". יהודה ותמר כהן בבית היהודי בקלגה

תמר כהן, לשעבר שליחת 'רוח אחרת' בקלגה, הודו: "כשחזרנו לארץ אמרנו לכולם: 'סוכות אתם אצלנו', רצינו לעשות מפגש גדול. ואז פתאום היו לנו חששות: מי יגיע לחוות גלעד? היה חשוב לנו שיבואו דווקא לחוות גלעד כדי להרגיש חיבור עם ארץ ישראל, וגם אם יבואו שני אנשים שווה לנו. בסוף הגיעו ארבעים חבר'ה למפגש הראשון. קלטנו שאנחנו הולכים לעשות את זה באופן קבוע כל חג"

והטסה ועוד. השליחים נמצאים שם לטובת המטיילים גם לסתם שיחות נפש, יצירת קשר אמיתי ושיחות על יהדות. בכל מקום פועל גן ילדים לילדי השליחים ולמשפחות ישראליות ששוהות במקום.

השליחים ברובם מחוברים לתורתו של רבי נחמן מברסלב, אבל מגיעים מקשת רחבה של אוכלוסיות, החל מהארד קור מתנחלי, דוגמת בני הזוג כהן מחוות גלעד, דרך חוזרים בתשובה ועד לחרדים וחסידיים מגוונים שונים, כולל אנשי מאה שערים. סוג מיוחד של שליחים הם מה שמכנים בעמותה "בני הדור השני" - מדובר בכאלה שהכירו את השליחים מהעבר השני של המתרס, כמטיילים ישראלים חילונים, ובעקבות ההיכרות הזו עשו שינוי משמעותי בחייהם, חזרו בתשובה וכעת חוזרים לשורות 'רוח אחרת' כשליחים בעצמם, סוגרים מעגל ומכירים טובה על ידי העברת ההשפעה שקיבלו גם למטיילים אחרים.

בראש הארגון עומד הרב רפאל כץ (50). הוא בנו של הרב יעקב כ"ץ, ראש הכולל בישיבת נתיב אריה ולשעבר מראשי ישיבת הכותל, שבנו מכנה אותו בהערצה "דמות הוד ומורה הדרך הרוחני של הארגון". אמו, שרה זהבה, היא בתו של הרב רפאל קוק, רבה של טבריה ואחינו של הרב

בדיוק בזמן הזה. הם גילו שבלי לתאם, הם היו אמורים לעלות על אותה טיסה חזור. המון השגחה פרטית בכל המסע של השליחות, כוחות שמגיעים מה' יתברך שנותן כוח מעל הטבע. כשאדם מתעסק בשליחות ה' מברך אותו".

הבית היהודי שהפעילו יהודה ותמר כהן הוא אחד הבתים שמפעילה עמותת 'רוח אחרת' ברחבי הודו, פרו ודרום אמריקה - בוליביה, צ'ילה, ארגנטינה ועוד, בהתאם לעונות השנה ולנדידת המטיילים. העמותה פעילה כבר כשני עשורים, אולם היקף הפעילות השתנה בהתאם למגבלות תקציב, שלא אפשרו להחזיק בתים באזורים הפחות מטיילים, וגם בהתאם למגבלות הקורונה, שהקפידו את הפעילות בשנתיים האחרונות. בתקופת השיא שלה ניהלה העמותה תשעה בתים יהודיים ביבשות המטיילות על ידי ישראלים. כיום פועלים כשלושה בתים, הגדולים שבהם בהודו ובפרו.

בעונה זו, תקופת השיא של הקיץ, פועלות שתי משלחות של משפחות המארחות בכל שבוע מאות צעירים בבית היהודי שתתחו לטובת העניין. הבתים היהודיים מציעים מעטפת רחבה לבאים בשעריהם: סעודות שבת, שיעורים, סדנאות וכתובות לכל עניין גדול וקטן, כולל טיפול בנפגעי גוף או נפש, חילוצים, ליווי

"הייתה בחורה מהצפון שנכנסה לשבת ראשונה והייתה מאוד חשדנית. שבת אחר כך הגיעה שוב, התעניינה והתחילה לשאול שאלות. היא סיפרה שבתור בת לעולים מרוסיה, אין לה מושג מה זה בכלל יהדות ושבת. לאט לאט, עוד שיחה ועוד דיבור. היינו עושים קציצות ירק לחמין, ואצלנו כל מי שמכין את ה'קוקלות' צריך להגיד שם של צדיק - 'לזכות הבבא סאלי', 'לזכות רבי נחמן'. היא אמרה בן גוריון והרצל. מבחינתה קרליבך זה שם של רחוב. מהר מאוד התחברנו והתחלנו לגשר על הפער, והיא אפילו קראה לי אחותה הגדולה, אבל כשחזרה הביתה ההורים שלה לא הסכימו שהיא תעבור את הקו הירוק. אנחנו בקשר עד היום ואפילו באתי להעביר שיחה בסמינר הקיבוצים, שם היא לומדת. והיא לא לבד, הייתה אחת שאמרה לי: 'אני עוזרת למסוק זיתים של ערבים, שוקלת לרדת מהארץ, בחיים אני לא עוברת את הקו הירוק, את רוצה להגיד לי לבוא אלייך?' מבחינתי זה היה בוקס לבטן, לערבים את מוכנה לבוא ואליי לא? אמרתי לה: 'תקשיבי, אל תשני את דעתך, תהיי שמאלנית. אבל כדי לחזק את המקום שלך, תבואי אלינו'. בסוף היא הגיעה לפורים".

"רק יהודה יחתן אותי!"

מבין כל הסיפורים, הניצוץ בעיניים ניכר ביותר כאשר תמר מספרת על החתונות שבעלה יהודה ערך למטיילים שהכירו בהודו. "בחורה מבנימינה, חילונית מאוד ושמאלנית, פגשה אותנו ביום הראשון שהגענו לקאסול, עוד לפני שהגענו לקלגה, ונפשה נקשרה בנפשונו. כשחזרנו לארץ היא התחילה להגיע לחוות גלעד על בסיס קבוע וכולם הכירו אותה. כשהיא עמדה להתחתן, היא אמרה ליהודה: 'אתה מחתן אותי!' יהודה נקרע מצחוק וענה לה: 'אני גנן, לא מחתן אף אחד', והיא התעקשה: 'אם אתה לא עורך לי את החופה, לא אתחתן ברבנות, לא מכניסה אף אדם אחר'".

בשלב מסוים היא הגיעה לאירוע במשפחתו של יהודה ופנתה לאביו, הרב ציון כהן, ר"מ בישיבת ההסדר בקרני שומרון, שגם עורך חופות. "היא סיפרה לו: 'אני רוצה שיהודה יחתן אותי'", מספר יהודה, "אבא שלי ענה לה: 'אני אעשה את הפרוצדורה הרבנית ויהודה יחתן אותך'". תמר ממשיכה: "לאחר מכן יהודה חיתן עוד חמישה זוגות שהיו בהודו, שאמרו לו באותה לשון: 'אם אתה לא מחתן אותנו, אנחנו לא מתחתנים ברבנות. אתה הראית לנו מה זו יהדות יפה'". הסיפור הטרי האחרון כבר עולה מדרגה נוספת: זוג שהיה בהודו, הכיר את יהודה ותמר, חזר בתשובה והתחתן לפני כמה חודשים - רוצים לבוא לגור בחוות גלעד ולהיות שכנים של יהודה ותמר. "הם כבר הגיעו לקליטה של היישוב".

אבל כאן עוד לא נגמרה הסאגה של משפחת כהן והודו. שנה אחרי שחזרו ארצה נקרא יהודה למשימת בזק. "שנה אחרי שחזרנו מהודו יהודה טס בחזרה ל'מילואים' לחודש, לא היה מי שיפתח את הבית היהודי בקלגה. הוא נחת בערב ל"ג בעומר ועד אחרי שבועות היה שם. מאוחר יותר, לפני כשנתיים, היה צריך לעבור בית באופן בהול כי הבעלים של הדירה עשה בלגן והיה צריך למצוא בית יהודי חדש. אלא שזו לא העונה ואין חבר'ה מטיילים. יהודה הרים טלפון לחבר שלו שהיה בטיול באוסטרליה: 'מה הסיכוי שאתה מגיע לקלגה?' עונה לו החבר: 'יהודה, אתה והקב"ה חברים בקבינט, יש לי קונקשן בהודו

אמר: 'כן, לקחו את החברים שלי להמבורגר ואמרו תבחרו מה שבא לכם'. במשך כל השבוע הוא למד ראשון ומפטיר, וכך, בגיל 24, הוא חגג בר מצווה אצלנו פעם ראשונה".

במשך חצי שנה הפעילו בני הזוג כהן בית יהודי שכלל ארוחות ערב, שיעורי תורה, סדנאות, ניגונים לתוך הלילה ושבתות עם 150 איש כל שבת, וכמובן כבר ביום חמישי מתחילות כל ההכנות. "אין לך מושג מי יבוא ואיך יבוא, והכול בתנאים שבחצי מהזמן אין חשמל, תנור ומקרר. מדובר באתגרים של מדינת עולם שלישי, שכוללים גם גנבה גדולה של כל הכסף שנשאר לנו, שהצריכה אותנו לגייס אותו מחדש. יחד עם זאת, הקפדנו לעשות עם עצמנו ארוחת בוקר משפחתית וניסינו לשמור על האיוון, כי בתוך הנתינה האינטנסיבית אתה יכול לאבד את עצמך".

תמר היא מטפלת רגשית בקליניקה פרטית בחוות גלעד ובעלה יהודה הוא אדריכל נוף ומקים גינות. את שני הכישרונות הללו הם הביאו לידי ביטוי בקלגה. "אני הבאתי את כל הצד הרגשי והאישי של השיח, ויהודה הביא את המקום של העשייה. ביחד הבאנו את הרוח של ארץ ישראל, של אנרגיות, חיות ושמחה. אנחנו אנשים פשוטים ופשוטות זה מה שצריך. לא צריך להיות מיוחד, צריך להביא את הלב והאותנטיות. אנשים אמרו לנו: למה אהבנו אתכם? כי אתם באתם אותנטיים, באתם אתם, הבאתם את עצמכם ופתחתם פתח לבית שלכם בכזו נדיבות, וזה בסוף מקרב. בדור שלנו, דור שיש בו קיטוב ופילוג, צריכים את הלב, זה עושה את כל ההבדל".

השליחות לא עצרה בהודו. לאחר החזרה ארצה המשיכה משפחת כהן את השליחות בחוות גלעד, וביתר שאת. "נוצרה קרבה מאוד משפחתית בינינו ובין המטיילים ואנחנו בקשר עד היום עם רבים מהם. רק לפני כשבוע היינו בחתונה של חבר מהודו, למרות שעברו כבר שבע שנים. אבל הקשר הזה הוא לא דבר ברור מאליו", מדגישה תמר. "כשחזרנו לארץ אמרנו לכולם: 'סוכות אתם אצלנו', רצינו לעשות מפגש גדול. ואז פתאום היו לנו חששות: מי יגיע לחוות גלעד? היה חשוב לנו שיבואו דווקא לחוות גלעד כדי להרגיש חיבור עם ארץ ישראל, אורח חיים אחר של מקום כמו בהודו, קצת חוויה של הטבע, וגם אם יבואו שני אנשים שווה לנו. בסוף הגיעו ארבעים חבר'ה למפגש הראשון. קלטנו שאנחנו הולכים לעשות את זה באופן קבוע כל חג".

יהודה לקח את המושכות ובנה אוהל גדול שבו הזוג מארח בחנוכה, בט"ו בשבט, בפורים, בפסח, בל"ג בעומר, בשבועות ובחופש הגדול. "אמרנו להורים משני הצדדים: יש לנו כלל חדש, מקווים שתקבלו אותו באהבה: אם חבר'ה רוצים לבוא לשבת - אנחנו מבטלים הכול ונשארים בבית". עמותת 'רוח אחרת' תמכה במיזם ונתנה תקצוב כמיטב יכולתה, ומשפחת כהן הניעה פלטפורמה של מפגשים בארץ לחבר'ה שחוזרים מהודו. עם הזמן המטיילים התחילו להתקרב. "אנשים רואים מה זה בית, משפחה ושבת. אנשים שבחיים שלהם לא שמרו שבת שמים את הטלפון בצד, מתקרבים, וחלקם גם חזרו בתשובה. לא טסנו להחזיר אנשים בתשובה, מתפללים לחזור בתשובה בעצמנו, מאמינים בקירוב לבבות. אם אני מתחבר אל חברי מלב אל לב - אוטומטית מתקרבים אל הקב"ה, כי עם ישראל, הקב"ה ואורייתא, הכול יחידה אחת".

היו גם מטיילים שלא נענו להזמנות?

צילום: יהודה כהן

הודות לקשר עם הזוג יגבס שכלל טיסות לאומן, שבתות וחגים, הקשר התהדק, וכמעט שנתיים לאחר המפגש בהודו הם התחתנו. "אשתי גדלה בבית חילוני ודווקא פה שינו לה את החיים. זה לא היה המקום הראשון שהיא פגשה בו את היהדות, אלא המקום הראשון שבו הרגישה שיש ליהדות מה להציע לה. המקום הזה פתח בשבילנו פתח של חיבור חזק לרבי נחמן, לשפה הזו, לדיבור הזה ולהתבודדות בלילה. שמרנו איתם על קשר כל השנים וכל אחד מהמטיילים התחזק על הנקודה שלו. אחד נהיה חרדי ליטאי והשני מושבניק מרוקאי, אבל כולם מחוברים לדור ולעית".

המיסיון והיהדות נאבקים על השביל

הבתים היהודיים של 'רוח אחרת' חזרו לאחרונה לפעול אחרי שנתיים של תרדמת שבהן נעצרה הפעילות בהודו ובדרום אמריקה. אך תקופת היובש הזו לא עצרה את היצירתיות והמוטיבציה של מובילי העמותה, שהגו עוד ועוד פרויקטים ברוח החיבור היהודי. העמותה הפעילה פרויקט חדש ויחיד מסוגו: ערבי ישיבה ושיח עם מטיילים בשביל ישראל. "בקורונה גילינו שכמויות המטיילים בשביל ישראל הפכו להיסטריות, המסות הפכו להיות גדולות. יש כשישים-שבעים איש בחניון לילה, שזה מקום שבו מהשקיעה עד הבוקר למחרת אנשים מחכים שמשוהו יקרה. לקחנו את הצורך הזה, הבאנו משהו חם לאכול, חשמל להטענה, גיטרות וציוד שטח. כך נוצר חניון מואר ונעים עם ארוחה, דיבורים וניגונים אל תוך הלילה. נוצרים קשרים, מזמינים לשבתות ולחגים כמו פסח ושבועות, ואנחנו לקראת ערב גדול שבו יהיה מופע לשביליסטים שפגשנו", מספר הרב כץ. הרב וחבריו נאלצו גם להתמודד במקום עם אנשי מיסיון. "התכנים של המיסיונרים לא באמת מדברים לבחור יהודי צעיר, אלא שהם נכנסים היכן שיש ואקום ומצליחים עם הפינקים והדיבורים שלהם. אבל כשיש למטיילים את הדבר האמיתי, אין למיסיונרים קיום שם. אם השביל מוזנח זה מזמין דברים לא טובים, ואנחנו

צילום: כץ

הרב רפאל כץ, יושב ראש עמותת 'רוח אחרת': "אנחנו עושים שבועות ופסח בחאן מרחב עם עבור אנשים שמסיבות כאלו ואחרות לא יכולים להיות בבית - רווקים, מתחזקים ועוד פסיפס מגוון וצבעוני של עם ישראל. הגיעה לפה גרושה חרדית שהתחילה לבכות מהתרגשות: 'אני בטוחה שהקב"ה צופה במה שקורה פה ויש לו שמחה עצומה. איפה יש סיכוי שאנשים כל כך שונים יהיו במפגש כל כך עמוק ביחד?'"

באנו ומילאנו את הוואקום הזה בתוכן שלנו". מיום בולט נוסף שמובילה העמותה, שוב ברוח החיבור בין המגורים, הוא מפגשים עם חניכי מכינות. במסגרת שנת ההכשרה במכונה, וכחלק מהעמקת ההיכרות עם מגורים ותפיסות עולם שונות באוכלוסיה הישראלית, עושים חניכי המכינות "שבת חרדים": הם מתארחים בשכונה חרדית, אוכלים את סעודת השבת אצל

צילום: ישראל יעקבס

ממלאים את הוואקום באוכל חם, דיבורים וניגונים. אנשי 'רוח אחרת' עם שביליסטים בשביל ישראל

משפחות מקומיות ונפגשים עם דמויות מהעולם הדתי-חרדי לשיח בלתי אמצעי. את השבתות מארגנת 'רוח אחרת'. "מכינות קדם-צבאיות חילוניות באו לשבת חרדים, ועשינו להם חוויה. מדובר על מהפכה שקטה, יש אלפים שאנחנו בקשר איתם ושעשו שינוי על מלא. גם באומן יש לנו מתחם גדול והרבה חבר'ה מגיעים אלינו ונדלקים, וגם פה בארץ".

אך 'רוח אחרת' מתגייסת לטובת יהודים לא רק במפגש חוויתי של טיולים, אלא גם בעיתות מלחמה ומשבר. מאז פרוץ מלחמת רוסיה-אוקראינה החל הארגון בפרויקט למען יהודי רוסיה ואוקראינה בהשקעה של חצי מיליון שקלים. "סטודנטים יהודים מרוסיה ומאוקראינה, בהם בעלי משפחות, הגיעו לפה והם מקבלים מאיתנו הדרכה ועזרה בהסתגלות. נתנו שכירות לחצי שנה לכל מי שהיו צריכים מענה מידי וקלטנו אותם פה בקהילה בירושלים". גולת הכותרת הייתה חג הפסח: "עשינו להם פסח משותף, שרוב הכסף בעבורו הגיע מתרומות חסידי סאטמר. המטרה שלנו הייתה שהם יהיו כל החג ביחד ולא כל אחד עם עצמו, והכול כחלק מיוזמות קהילתיות שמטרתן לגבש אותם וללוות אותם בפסח, מהבוקר של שריפת חמץ ועד אסרו חג. היה משמעותי ומרומם".

הרב כץ השקיע את מיטב כוחו וזמנו כדי למצוא לאותם פליטים פרנסה וליצור להם שגרה ברוכה עד כמה שאפשר. "מיפינו את הצרכים של המשפחות והשקענו במציאת מוסדות טובים, סיוע בשלום בית ומציאת עבודה". חלק מהיהודים הללו טרם הגיעו לישראל, והארגון ניסה לעזור גם לכל אחד מהם במקום שבו הוא נמצא. לרב כץ ולרעייתו הייתה היכרות מוקדמת עם יהודים רבים באזור, לאחר מספר שנות שליחות שעשו בקהילה היהודית באוקראינה.

הפרויקט סביב אוקראינה ורוסיה נכנס להקפאה בשל הפסקת התקצוב על ידי התורמים, אך הרב כץ, שעסוק ראשו ורובו בבתים היהודיים ובשלל פרויקטים נוספים, לא נח לרגע. "יש פרויקט שגדל בתקופת הקורונה, שתשעים אחוז ממנו הם יוצאי בתים חרדיים. אלה חבר'ה סביב גיל עשרים-שלושים שנמצאים בהתמודדות רוחנית ואישית. אנחנו נותנים להם מסגרת של שיעורים וליווי על ידי איש מקצוע שעושה עבודה יסודית".

ומה לגבי שמירת על קשר עם מטיילי הודו?

זה מעסיק אותך ביומיום?

"בוודאי, כבר 15 שנה אנחנו עושים במסגרת העמותה שבתות וחגים כמו שבועות ופסח בחאן מרחב עם. זה אירוע גדול כמותית ומשמעותי מאוד עבור אנשים שמסיבות כאלו ואחרות לא יכולים להיות בבית - רווקים, מתחזקים שהבית לא מאפשר להם, ועוד פסיפס מגוון וצבעוני של עם ישראל. הגיעה לפה גרושה חרדית שהתחילה ממש לבכות מרוב התרגשות: 'אני בטוחה שהקב"ה צופה במה שקורה פה ויש לו שמחה עצומה, איפה יש סיכוי שאנשים כל כך שונים יהיו במפגש כל כך עמוק ביחד?' היא אמרה לנו. וכן, מלבד חוויה רוחנית משמעותית של ביחד קדוש ומתוק, יצאו מפה גם שידוכים, עם כל זה שהמקום בהפרדה ובאווירה של קדושה".

עשרים שנות הפעילות רק ממריצות את הרב כץ וחבורתו אל היעד הבא. "אנחנו רוצים להחזיר את הבתים היהודיים לכל מקום שיש בהם צורך, וכן לעבות את המשך הפעילות עם בוגרי הבתים בארץ. המטרה שלנו היא שהרוח האחרת תיגע בכמה שיותר לבבות".

 צילום: אלנתן גוטווירט

התחלה // נולד וגדל בשכונת קריית צאנז הירושלמית. השני משישה אחים. "אבי ז"ל למד בישיבת מרכז הרב, וקריית צאנז הייתה שכונה קרובה יחסית שהיה אפשר לקנות בה בית באותה תקופה. התרבות של השכנים הייתה שונה עם אנקדוטות שהציפו את הפערים, אבל זה היה מעניין".

דגל ומדורת ל"ג בעומר // "בכל שנה לקראת יום העצמאות, ההורים שלי נהגו לתלות דגל ישראל על מרפסת הבית. זה כנראה לא היה כל כך מקובל בשכונה החרדית. באחת השנים הדגל נעלם. מול הבית שלנו היה מגרש גדול שבו רב השכונה היה מדליק את המדורה השכונתית מדי שנה בל"ג בעומר, בטקס מיוחד ברוב פאר והדר. מכיוון שהימים היו סמוכים לל"ג בעומר, אמא שלי פרסמה בשכונה שאם הדגל לא חוזר תוך זמן קצר, היא תדליק את המדורה יום קודם. לא עברו כמה שעות והדגל היה מונח בכניסה לביתנו".

אבא // הרב אברהם רמר ז"ל. גדל בחיפה, למד בישיבת מרכז הרב, לימד בישיבה לצעירים ובמקומות נוספים כמו מכללת אורות, וכן שימש רב הסמינריונים של בני עקיבא. היה קשור בכל נימי נפשו לרב צבי יהודה קוק זצ"ל. לפני כשלושים שנה נפטר באופן פתאומי מהתקף לב בגיל 47. "בשנותיו האחרונות העביר שיעורים בתנ"ך ששודרו בערוץ 7. מתוך השיעורים הללו הוא המשיך בכתיבה על נביאים ראשונים, חיבור שזכיתי לערוך ולהוציא לאור לאחר פטירתו".

אמא // שולמית רמר (77), אחותו של הרב זלמן מלמד. "הוא היה השדכן". ילידת תל אביב, למדה חינוך והוראת מחול, ועוסקת בכך כבר שנים רבות, עד היום, ביישובים בית אל ועלי.

שמיעה לחצאין // כשהיה בן שמונה עבר ניתוח להסרת גידול בראשו. מאז שומע רק באוזן שמאל ומשותק במחצית הפנים הימנית. "זה מצער אותי בעיקר בנסיעות, כשאני יכול לשוחח עם טרמפיסטים".

יוצק מים // "בילדותי אבי היה לוקח אותי ואת יאיר, אחי הגדול, לתפילות שבת אצל הרב צבי יהודה בביתו ברחוב עובדיה. אבא עודד אותי תמיד לשאול את הרב את שאלותי היילדותיות. שם חוויתי את האהבה והדבקות של אבי התלמיד כלפי רבו. אחי ואני גם זכינו ליצוק מים על ידיו של הרב צבי יהודה, כשהיינו מביאים אליו נטלה, גיגית ומגבת כדי שייטול ידיו לפני ברכת כהנים".

מתנחלים // כשהיה בן עשר עברה המשפחה להתגורר בבית אל. "כבר מהתחלת הקמת היישוב ההורים שלי שקלו לעבור לשם. בפועל עברנו זמן קצר אחרי המעבר מהבסיס הצבאי ליישוב הקבע. היינו המשפחה השלושים בבית אל ב".

ספסל הלימודים // בבית אל עדיין לא היה בית ספר יסודי, ויחד עם אחיו הגדול נסע מדי יום ללמוד בבית הספר נעם בירושלים. משם המשיך לישיבה לצעירים. "למדתי שם אצל הנבחרת של הישיבה: הרב יהושע רוזן, הרב איתן אייזמן, הרב יעקב פילבר והרב ירחמיאל וייס. בכיתה ט' הרב יהושע רוזן ז"ל לימד אותנו מסילת ישירים. אבא שלי שמח בכך ואמר שהרב יהושע בעצמו הוא מסילת ישירים מהלך. הלימוד איתו הותיר בי חותם עד היום". אחרי הישיבה לצעירים נשאר ללמוד בישיבת מרכז הרב. במהלך שנות לימודיו בישיבה התחתן והפך לאבך מן המניין.

עמיהי רמר

 52

 נשוי ללאה, אב לתשעה, סב לנכדים

 תושב אלון מורה

 מנכ"ל מכון פוע"ה

בפתאומיות. קראו לי לבית החולים, וכשהגענו הוא כבר לא היה איתנו". לאחר השחרור מצה"ל חזר לשנה נוספת בישיבת מרכז הרב.

עפרה הי"ד // באחד מימי השישי נסעה המשפחה הצעירה עם שני הילדים הקטנים שנולדו בינתיים לשבת באלון מורה, יחד עם עפרה פליקס, אחותה של לאה. "בכביש הישן, בין בית אל לוואדי חרמיה, עקף אותנו רכב פלשתיני ופתח בירי. עפרה, שנהגה ברכב, נהרגה במקום. נפגעתי בכתף אך הצלחתי לעצור את הרכב. בעקבות הרצח התוכניות שלנו השתבשו לגמרי. בהמשך לכך, לאחר כמה חודשים החלטנו לעבור לגור באלון מורה, ליד ההורים של אשתי, שם אנחנו גרים עד היום".

לך לך // "השנים הראשונות שלנו באלון מורה היו שנות האינתיפאדה השנייה. אירועי הטרור הרבים הותירו את היישוב מנותק ומבודד בשל הפחד בדרכים. יזמנו שבת אירוח בפרשת לך לך, המתקיימת עד היום. בשנים הקשות ההן, האורחים הרבים נתנו תחושת עוצמה וגאווה לתושבי היישוב".

לחם עבודה // זמן קצר לאחר המעבר

גויס לתפקיד המנהל האדמיניסטרטיבי של ישיבת ההסדר באלון מורה. "החלפתי חלקית את מנהל הישיבה שמעון פורטל הי"ד שנרצח. אחר כך ניהלתי תקופה מסוימת את מכון 'חלקת השדה' - מדרשה לטיוולים ולסמינריונים. בהמשך, במשך תקופה לא קצרה הייתי יושב ראש המזכירות בשכר ומזכיר פנים של אלון מורה".

עזוב תעזוב עימו // בתום שמונה שנים בתפקיד עבר לעבוד בארגון 'פעמונים', בהתחלה כמנהל מחוז ובהמשך כסמנכ"ל, ועבד שם 14 שנה, עד חודש אלול האחרון. "אחד הדברים שמייחדים את 'פעמונים' הוא שבכל זמן נתון יש בו שלושת אפים מתנדבים מכל רובדי האוכלוסייה שנותנים סיוע משמעותי לאנשים שנמצאים במצוקה כלכלית, לצד אלף נוספים ברישומת המתנה, שנכנסים להתנדב על פי הצורך".

חסד וידע מקצועי // לאור השתתפותו בצוות חשיבה על קידום מכון פוע"ה, כשהחלו באיתור מנכ"ל חדש הוא הגיש מועמדות וזכה בתפקיד. "השילוב בין החסד לידע המקצועי הייחודי עניין אותי. כשחיפשו מנכ"ל, חשבתי שהניסיון הניהולי שצברתי ב'פעמונים' יאפשר לי להוביל את מכון פוע"ה לצד הרב מנחם בורשטין

במגרש הביתי

בוקר טוב

"קם בחמש, תפילה ולימוד. אם יש אפשרות, עושה הליכה או ריצה על רכס הר כביר. נסיעה של כשעה וחצי לירושלים ושם פגישות עם הרב בורשטיין ועם מנהלים ועובדים במכון פוע"ה. לעיתים נסיעה למרפאות פוריות בבתי חולים ברחבי הארץ ופגישות עם רשויות, שותפים, ספקים ותורמים."

השבת שלי

"שבת מנוחה, מרגוע לנפש מימות השבוע האינטנסיביים. השבת שלי מתחילה כבר ביום שישי, שבו, זה חמש-עשרה שנה, יש לי חברותא מיוחדת עם חבר. כל פעם לומדים ספר אחר, כרגע לומדים 'אורות'. הקביעות הזאת משמעותית מאוד מבחינתי. בשבת עצמה כמעט תמיד יש בני משפחה וילדים נשואים שמגיעים, שולחן השבת מרתק ומתארך עם שיחות בכל מיני נושאים תורניים ונושאים שעל סדר היום. בבוקר קם לתפילת ותיקין וכך יש הרבה זמן שקט ללמוד עד שהבית מתעורר."

פלייליסט

"לאחרונה פניתי לכל בני המשפחה וביקשתי מכל אחד את שלושת השירים האהובים עליו, והרכבתי מהם פלייליסט. זה משהו שאני מנסה להתרגל אליו. מלבד השירים הללו, מוצא טעם מיוחד בשיר 'יחידה שלי' של קובי אפללו."

למוות לופת

הרב אברהם יצחק קוק והרב צבי יהודה קוק זצ"ל. "מתוך האווירה שהייתה בבית והלימוד, התחברתי לתורה הגדולה של שני הענקים האלה."

נפש

"גם ברמה האישית המשפחתית וגם במערכות השונות שאני נמצא בהן - הלוואי שהלבבות יהיו קרובים. גם כשמסכימים וגם כשלא מסכימים, שהכול יהיה מתוך קירוב לבבות."

לפחית אותי

"לא נוהג לפחד."

כשאני יכול

"כל עוד אני יכול - אמשך לעסוק בדברים שיש להם ערך ציבורי."

לצמיחה משמעותית לטובת הציבור."

עשרה אחוז מהאוכלוסייה

"הנושא של קשיי פוריות הוא רחב מאוד, נתקלים בו כעשרה אחוזים מהאוכלוסייה והצורך גדול. האתגר העיקרי שלי הוא להרחיב את פעילויות המכון ולעזור לכל מי שמוצא את עצמו בקושי וזקוק ליעוץ ולהדרכה של רבני המכון, כדי לכוון אותם למסלול הכי מדויק לכל זוג בסיטואציה המסוימת שלו ולקבל את הטיפול, הרופא והמרפאה המתאימים."

הנחת

תשעה ילדים. תהילה (30), נשואה ואם לארבעה, מתגוררת במגדלים. אברהם (28), נשוי ואב לילד, מתגורר בכפר סבא. עפר (26), נשוי ואב לשניים, מתגורר בעלי. יחיאל (25), נשוי, בשליחות בבית היהודי בתאילנד. נחלה (22), נשואה, מתגוררת בכוכב השחר. אליהו (21) תלמיד בישיבת בית אל. דוד (18) סיים כיתה י"ב בתיק"א. אילת השחר (16) לומדת בכוכב השחר, ושקד (12) סיימה כיתה ו' באלון מורה.

אם זה לא היה המסלול

מסלול שהייתי בוחר היה בתחום הציבורי."

תלמידנו בתשפ"ג,

**ההרשמה הסתיימה,
אנחנו בשיא העבודה
לקראת הגעתכם.**

ברוכים הבאים!

חנה קטן
drchana2@gmail.com

הפלא הגדול מכולם

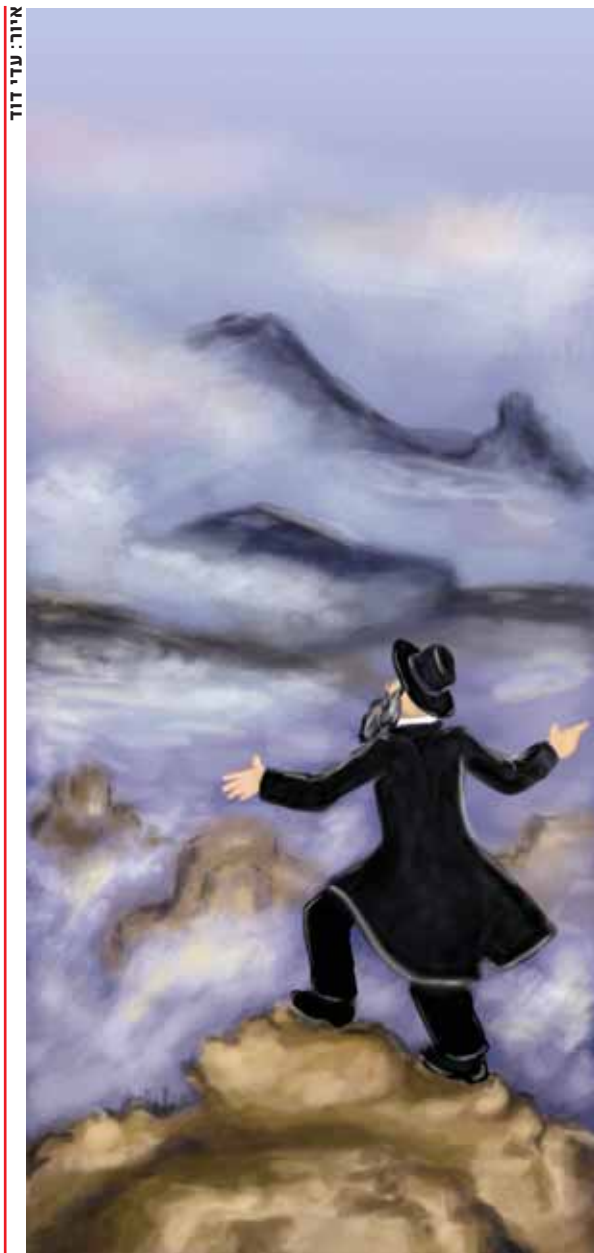
אחוות הסוליסטים. בפלאי הטבע רואים את מעשה אלוקינו במוחש. בפלאי הטכנולוגיה קיים שילוב של מעשה אדם ומעשה אלוקים, שחלק מחוכמתו לבשר ודם. מדהימים אף יותר מפלאי הטבע ופלאי הטכנולוגיה הם פלאי האדם, כאשר השינוי נובע מתוך האדם, כאשר הנשמה באה ועושה מהפכה שגורמת לעולם חדש להיבנות. בעיניי זהו הפלא המדהים מכולם.

כבר בשנים הראשונות לעלייתי ארצה, בתקופת מלחמת יום הכיפורים, שמעתי מדי פעם את שמו של גדול הבדרנים, השחקנים והבמאים אורי זוהר, אבל לא הכרתי את המערכונים ואת המופעים שלו - ואולי זה סוג של חור בהשכלה. תוך שנים ספורות הוא כבר הספיק לרדת מכל הבמות האלו שלא הכרתי. רק עתה, לאחר מותו, התחלתי להתחקות אחר דמותו המופלאה - והוקסמתי. התמכרתי לסרטונים שמצאתי על האיש ועל מסע חייו, צפיתי בעוד סרטון ועוד אחד ואיני יודעת שובע.

אני אוהבת אנשים ששוחים נגד הזרם. אולי יש לי קצת הזדהות איתם, כי כמעט בכל תחנה בחיי נזקקתי לתכונה הזאת. כשהייתי ילדה גרנו בשכונה שרובה גויים. ביסודי למדתי בבית ספר יהודי שניהל אבי ז"ל שרוב תלמידיו באו מבתיים שאינם שומרי מצוות. כשעלינו ארצה גרנו בשכונת נווה אביבים שברמת אביב, כשהחצאית והשרוולים שלי הפרידו ביני לבין ה"נורמליות". בתיכון צייטלין הייתי הדוסיט שהולכת לשיעורים של הרבנית טאו במקום ליהנות ממסיבות ראש חודש, ובסניף בני עקיבא צפון תל אביב לא רקדתי בריקודים המעורבים שהיו מקובלים אז. לשירות הלאומי הגעתי לבדי לקיבוץ שעלבים בלי חברות, וכנ"ל לגבי המכללה - לא הכרתי כמעט אף אחת. בבית הספר לרפואה הייתי עוף מוזר - אישה, ועוד דתית (היום כשני שלישים מהסטודנטים לרפואה הם נשים, אבל אז היינו מיעוט), והרשימה עוד ארוכה.

התרגלתי להיות סוליסטית. ערגתי למציאות של חדר מורות שבו אפשר להניח את רחשי היום לפני קולגות שהן גם חברות טובות. אבל עם כל הקושי, השחייה נגד הזרם מחשלת, ואולי היא הנותנת לי את הכוח להופיע בכינוסים ובוועדות ובתוכניות רדיו וטלוויזיה ולזעוק בהם את האמת שלי, גם אם היא לא פוליטיקלי קורקט. כך עשתה גם יובל דיין בטקס מול נשיא ארצות הברית. נשיא המעצמה הגדולה בעולם לא הכניע את הרצון שלה להיות מדויקת עם עצמה ועם השאיפות הרוחניות שלה.

האדוות של משפחת זוהר. ואולי זאת הסיבה האמיתית שבגללה שנשביתי בקסמיו של הרב אורי, לצערי רק כשהפך לז"ל. כמו דג סלמון ענק הוא שחה נגד זרמי מים רבים בתנועות חתירה ענקיות, כשהוא סוחף איתו את אשתו ואת בניו. איזו עוצמה אדירה היה צריך להפעיל על עצמו כדי לעבור לעולם אחר לגמרי, שהיה זר לו לחלוטין, לעשות תפנית של 180 מעלות ביחד עם משפחתו, כשהוא בעשור החמישי לחייו ובשיא ההצלחה והפרסום. הפלא הוא שזה הצליח. ופלא גרר פלא: החזרה בתשובה של משפחת זוהר יצרה אדוות וסחפה אחריה רבים אחרים. איזו דרך היא הנכונה? האם היה יכול הרב אורי, כמו ד"ר אפרים, להמשיך במסלול המקצועי ולקדש אותו? בדורו, בתחום התרבות, זה היה בלתי אפשרי. אבל עצם זה שהוא הצליח לשבור מיתוסים, לשנות עולמות ולהפוך מוסכמות על ראשן, בעיניי זה הפלא הגדול מכולם. ●

איור: עדי דוד

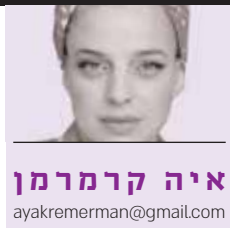
בשנים הראשונות לעלייתי ארצה שמעתי את שמו של אורי זוהר, אבל לא הכרתי את המופעים שלו. רק עתה, לאחר מותו, התחלתי להתחקות אחר דמותו המופלאה - והוקסמתי. התמכרתי לסרטונים שמצאתי על האיש ועל מסע חייו ואיני יודעת שובע. אני אוהבת אנשים ששוחים נגד הזרם. אולי יש לי קצת הזדהות איתם, כי כמעט בכל תחנה בחיי נזקקתי לתכונה הזאת

כשהצבוע עשה "קאט". ביישוב פסטורלי בבקעת הירדן, מרוחק ומבודד וסמוך ליישובים ערביים, מוצבות מצלמות אבטחה. חלקן נמצאות על עמודי גדר הביטחון וחלקן מוטמנות במקומות מסתור בין שיחים ומאחורי סלעים, וכך יכול רכז הביטחון לראות בכל רגע את המתרחש מבלי להגיע לשטח. בזמן אירוע חריג המצלמה שולחת לו סימן שקורה משהו בגזרה שלה, ולכל מצלמה מוצמד רכיב GPS שמדווח על מקומה אם היא נעקרת או נגנבת.

ויהי היום, והרבש"ץ מקבל התראה שמשהו קרה לאחת המצלמות הטמונה בתוך סבך שיחים. המצלמה ממשיכה לצלם, והוא רואה להפתעתו שהגנב הוא צבוע שחשק במצלמה. הוא עקר אותה בשיניו ממקומה, וברגעים אלו הוא נוטל אותה ומתרחק מהיישוב. אחרי כמה דקות, לפני שאיש הביטחון הספיק לרוץ אחריו, השידור מהמצלמה פסק - או שהצבוע שבר אותה, או שהוא הכניס אותה לבור או למערה שבה אין קליטה ואין שידור. לכאורה, הלכה המצלמה. אלא שלפתע, לאחר כמה שעות, היא החלה לשדר שוב, ובתמונה נראה צבי, שבתורו נטל את המצלמה מהמקום שבו הייתה והחל להתרחק עימה לכיוון ההרים. הרכו עלה על רכב הביטחון ונסע לפי הכוונת ה-GPS, ובינתיים הצבי, שכבר לא מצא עניין במצלמה - השליך אותה והמשיך בדרכו. המצלמה נמצאה תקינה ופועלת והוחזרה אחר כבוד למקומה. זהו סיפור שנשמע דמיוני, אבל כך ממש קרה. זה מה שקורה כאשר פלאי הטבע ופלאי הטכנולוגיה משתלבים זה בזה.

פרחי הרפואה מוצאים תשובה. פלאי הטבע עתיקי יומין, אך הם מפעימים ומרגשים בכל עת ובכל שעה. כשעומדים אל מול אתני הטבע הלב צועק: "מה גדלו מעשיך ה'!" ולעיתים ההתבוננות תהיה הפוכה - כשמציצים דרך המיקרוסקופ בצלוחית במעבדה ורואים את היצורים הקטנטנים, ניתן לומר בהתפעלות: "מה קטנו מעשיך ה'". אותם חידקים שנמדדים בננומטרים אחראים לתפיחת הבצק ולעיכול מזהמים, והעולם אינו יכול להתקיים בלעדיהם. בכיתה שלי בבית הספר לרפואה של אוניברסיטת תל אביב היה סטודנט לרפואה שחזר בתשובה בעקבות לימודי הביולוגיה, הפיזיולוגיה והאנטומיה, כשהוא נפעם אל מול פלאי גוף האדם. סטודנט נוסף יצא לטיול בהודו למצוא את עצמו, ושם הנשמה שלו התחילה לחפש כיוון. הערגה לרוחניות הובילה אותו להתעניין בבודהה, עד שאחד מהכוהנים הבודהיסטים אמר לו בציניות: "אתה יהודי ומחפש רוחניות? מה אתה עושה פה? סע לירושלים!" כך הוא עשה, ובמעבר חד החליט ללמוד ביישוב דבר ירושלים לבעלי תשובה במקום לימודי הרפואה. "כי קרוב אליך הדבר מאוד". ולא רק זאת, אלא שהבחור הזה, שהיה שכן שלי ברמת אביב, הצליח גם להחזיר את אביו הרופא בתשובה כשהוא בעשור השישי לחייו.

ועוד מקרה דומה עם המשך שונה: כשעברתי ללימודי הרפואה בהדסה ירושלים בשנה השלישית ללימודיי, פגשתי סטודנט בן כיתתי, עדין נפש, אפרים שמו, שהתקרב לריבונו של עולם דרך המפגש עם פלאי הטבע שאליהם נחשף בלימודיו. הוא המשיך בלימודי הרפואה ביחד עם התקדמותו הרוחנית, והפך לרופא משפחה מוערך שניהל את מרפאת קופת חולים כללית בשכונת קריית משה בירושלים, שם הקרין מאישיותו על סובביו וגמל חסד עם מטופליו במשך שנים ארוכות.

איה קרמרמן
ayakremman@gmail.com

ביום שתהפכי לשוויגער

כן, אלה אנחנו, שלמרות הקמטים בטוחות שאנחנו עדיין המגניבות מהספסל האחורי באוטובוס. אז איך זה שכשהילד מתחתן ואיתו מגיעה הכלה הצעירה, אנחנו הופכות להכי פולניות שיש?

רגע נראו נורמטיביות יחסית הפכו ליצור מוזר שמנסה בכל כוחו לא לנקום, לנטור או לעמוד חוצץ בין הבן לאשתו הטרייה, התחלתי להתדיין איתן לעומק על שורש הבעיה. בכל זאת, אין כמו להתגלח על טעויות של חברות. אחת מהחברות הגדילה ראש והסבירה שהשידוך בין שוויגער לכלה נידון מראש לאבדון. היא אפילו שלחה ראייה מרש"י על מסכת יבמות דף קיז עמוד א: "וטעמא דכולהו מפני ששונאת אותה... שאומרת בליבה זו תאכל כל יגיעי ועמלי..." במילים שלנו - חמות שונאת את כלתה כי היא עתידה לרשת את כל מה שהחמות עבדה עליו שנים. אחרי ההודעה היא השאירה הודעה קולית שהיא לא מרגישה ככה. לפחות כרגע.

להיכנס לנעליים של הכלה

מסקנת המחקר הייתה שהסכסוך בדרך כלל יושב על שתי נקודות תורפה. הראשונה היא שאנחנו (דחפתי את עצמי פנימה וקפצתי לעתיד), השוויגעריות, מנסות להיות סוג של אמא. בכל זאת, את לא רוצה שהכלה תרגיש שלבנות שלך יש עדיפות על פניה והיא לעולם לא תהיה כאחת מהן. יש כאלה שאפילו קוראות לחמות שלהן אמא (מוותרת מראש, תודה). מצד שני, לעולם לא תצליחי להיות האמא שלה, מהסיבה הברורה שלא ילדת או גידלת אותה. יש לה אמא, תודה. הכול פה הליכה על ביצים, במערכת יחסים שההגדרה שלה מראש בעייתית.

נקודת הרגישות השנייה פשוטה אך עמוקה וכוונת. אנחנו כהורים עושים מאמצים אדירים לחנך את הילדים לאור ה"אני מאמין" שלנו. ואז מגיעה לה "גברת" (ציטוט מדויק) עם סט ערכים, מנהגים ורצונות משלה. ההורים צופים מהצד איך הזוג הצעיר בונה בית שמשלב בין העולמות והבתים שמהם באו. הם לוקחים את הדברים הטובים שההורים נתנו להם ומעייפים החוצה את הפחות טובים, ומעל הכול מתבלים במה שהיה להם חסר. ככה בונים בית. אבל לנו כהורים זה עלול להיתפס כאילו הילד אומר לנו: פישלתם. זה כואב. האמא-השוויגער מסתכלת על זה וחושבת: ה"פישרית" (שוב ציטוט) הזו משנה לי את הילד. זה האוצר שלי, אני זו שעמלתי להפוך אותו לגבר הזה שקסם לה להתחתן איתו. מה עכשיו לא טוב בו? בנו?

אם נציץ לרגע לצידו השני של המטבע, הכלה מרגישה שהחיכוכים עם השוויגער רומזים שהמקום שממנו באה נתפס כנחות. היא לעולם לא תהיה חלק מהחבר'ה ולא תבין לעומק את הצחוקים מכיתה ד'. זה קשוח. אפילו העובדה ששם המשפחה שלה נשמט והיא אימצה את זה של בעלה, לא באמת נותנת לה כרטיס כניסה לעולם הפנימי והסודי של המשפחה החדשה.

זה טור נטול פאנץ'. אין פה פתרון קסם. היריעה קצרה מלפתור בעיה שבגללה נפסק הדין ששוויגער לא יכולה להעיד נגד כלתה - כי היא פשוט לא סובלת אותה. אבל בואו נשים דברים על השולחן. בואו ניכנס לנעליה של הצעירה. בואו ננסה להבין שכשמישהי מעדיפה את הבית שלה, זה כי שם היא גדלה ושם היא מרגישה נעים. רוצות שהיא תרגיש נעים אצלכן? תרצו את זה על אמת. בלי לנסות להיות האמא שלה. בלי לעקם את האף או להגיע אליה הביתה ולשאול מתי הייתה עוזרת בפעם האחרונה.

וואי, האמת שזה מפחיד. שה' יעזור לי, ולכלות המקסימות שלי. אני כבר אוהבת אתכן. לכתחילה. ●

החברות שלי, נערות הפוסטר של שנות התשעים, הפכו ליצור פולני, מוציא עשן או מנפח נחיריים. מה קורה פה? מדי כמה ימים אני מקבלת מסרון מחברה: את לא מבינה מה קרה/ איזה תקל משפחתי היה עכשיו/ תשמעי מה הכלה המקסימה שלי עשתה, כשלשתינו ברור שלא מקסימה ולא בטיח

כשהבכור בן ה-18 וחצי שלי היה בן חודש, יועצת ההנקה שאלה אותי אם אני כבר שונאת את אשתו. צחקתי. היא מסתכלת בראיית מרתון, ואני שקועה עד מעל הראש בספרינט חמישים מטר מקסימום. עניתי לה שזה רחוק מדי ומי בכלל חושב על יחסינו לאן, כשכל מה שעניין אותי זה אם האדון עושה גרעפס או ישן שעתיים רצוף.

עברו שנים והספרינט הפך לטריאתלון. לא שיש אצלנו תכנונים לפעמוני חתונה בקרוב, אבל החברים שלנו כבר מחתנים את הדור הצעיר. ללא ניסיון מגוף ראשון, נראה לי שלחתן ילדים זה הסיפור בה"א הידיעה. אם אני בוכה כשחברה לוחשת לי שהבן שלה מתחיל לשמוע הצעות, אפשר רק לתאר מה יקרה כשזה יהיה הילד שלי.

בואו נאמר את האמת: השנים עברו. אלו לא אנחנו שמסיימים את התיכון, החבר'ה שלנו מזמן סיימו להתחתן ולעיתים גם הספיקו להתגרש. הפכנו לבעלי עול, נכסים ומשכנתא. עברנו דברים, חוונו משברים ואובדנים. אבל כל אלו לא מעידים במאומה אם במהלך השנים הצלחנו להתבגר. נשבענו להיות דור אחר מההורים, צעיר לנצח ונקי מפולניות מעיקה. אולי קצת התקמטנו, שערות לבנות מעטרות את הראש ואסור לנו לנהוג ללא משקפיים, אבל בלב, נשארנו אותם אנשים צעירים ומגניבים כשהיינו. למרות האף העקום ונחרות הבז של הילדים שלנו, אנחנו המגניבים האמיתיים שיושבים בספסל האחורי של האוטובוס. את מה שאנחנו שכחנו (סתם, לא באמת שכחנו, אנחנו פשוט מנסים לעשות על זה תשובה) הילדים שלנו, בעזרת ה' פלוס איין סוף תפילות, לעולם לא יחוו. אמן כן יהי רצון.

שידוך שנידון לאבדון

אתן דוגמה. אין לי דרך להתחיל ולהשוות בין החברות של אמא שלי לחברות שלי. לאמא שלי יש חברות "גזעיות" מתנועת בית"ר שהפכו לבעלות מינוי לפילהרמונית ולאופרה. החברות שלי מכרו ציורים ברחובות יפן, היו ברמיזות במועדוני לילה, עבדו כמאבטחות בשגרירות בפרזי או פתחו בית יהודי בדרום אמריקה. כאמור, דור אחר לגמרי. לכן לא ברורה לי התופעה שקורית להן כשהן מחתנות את הילדים. אם היינו מתערבים מה יקרה קודם, משיח או זה - הייתי מהמרת על משיח. התופעה המוזרה מתרחשת אחרי שההתרגשות של החתונה שוככת, העייפות של השבע ברכות עוברת וההתלהבות מהכלה המתוקה, שאיזה כיף שה' שלח לנו בסייעתא דשמיא, מתפזרת.

כשהשגרה פוגשת את החיים האמיתיים, החברות שלי הופכות לשוויגעריות. משהו פה לא מסתדר. לא יכול להיות שגלגל הדורות מסתובב לאחור וקופץ מהבנות הכי קוליות בשכונה. "שוויגער", מי שלא יודע, הוא המונח בידיש למילה חותנת או חמות. רק ששוויגער מגיעה עם הזק הפולני, בעל הקור המקפיא, העיניים התרות אחר גרגירי אבק והשתיקות הרועמות. במילה - הלם. החברות שלי, נערות הפוסטר של שנות התשעים, הפכו ליצור פולני, מוציא עשן או מנפח נחיריים. מה קורה פה? מדי כמה ימים אני מקבלת מסרון מחברה: את לא מבינה מה קרה/ איזה תקל משפחתי היה עכשיו/ תשמעי מה הכלה המקסימה שלי עשתה, כשלשתינו ברור שלא מקסימה ולא בטיח. כשאחת החברות התחילה לחקות את הקול היבבני של הכלה שלה, הבנתי שמדובר בתופעה מתרחבת הזקוקה להתייחסות.

אחרי שסיימתי להתפוצץ מצחוק על זה שנשים שעד לפני

בס"ד

בשביל אלו

שעוד לא זכו

more & אשור

בעזרת התרומות שלכם נמשיך לעשות הכל,
כדי שכל זוג יזכה לילדים משלו

שבוע
התרומה
שנתי

הצטרפו ותרמו עכשיו למכון פוע"ה

מכון פוע"ה

02-6515050
לתרומות חפשו

מכון פוע"ה
פוריות ורפואה על-פי ההלכה